

அத்தியாயம் - 01

அரசம் உள்ளூராட்சியும்

உள்ளடக்கங்கள்

1.1 அரசு பற்றிய எண்ணக்கரு	02
1.2 அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல்	04
1.3 உள்ளூராட்சி அரசாங்கம்	06
1.4 உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் பண்புகள்	10
1.5 உள்ளூர் ஜனநாயகம்	13

அத்தியாய சுருக்கம்

அரசு என்பது அரசியல் ரீதியாக ஒழுங்கமைந்து வாழும் மக்களைக் குறிக்கும் ஒரு அமைப்பாகும். அரசு நிருவாகம் அரசாங்க இயந்திரத்தின் ஊடாக நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. அரசு நிருவாகத்தின் வசதிக்காக நவீன அரசுகள், பல மட்டங்களிலான அரசாங்க அமைப்பினைக் கொண்டு செயற்படுகின்றன. இதனை பல் மட்ட அரசாங்கம் என அழைப்பர். இத்தகைய பல் மட்ட அரசாங்க அமைப்பில் மூவகை அரசாங்கங்கள் முக்கியமானவையாகும். அவற்றினை நவீன அரசுகளில் மிகத் தெளிவாக அடையாளம் காணமுடிகிறது. அவை: தேசிய அரசாங்கம், மாகாண அரசாங்கம், உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் என்பனவாகும். இந்தவகையில் இவ்வத்தியாயம் அரசு குறித்த சுருக்கமான விளக்கங்களுடன் உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் குறித்த சில அடிப்படை அம்சங்களை தெளிவுபடுத்துகிறது.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் குறித்த கற்கையில் ஈடுபடும் மாணவர்களுக்கு, அரசினையும் உள்ளூராட்சி அரசாங்க அமைப்பினையும் அறிமுகம் செய்வதே இவ்வத்தியாயத்தின் நோக்கமாகும்.

கற்றல் பெறுபேறுகள்

இவ்வத்தியாயத்தினை மாணவர்கள் திறம்படக் கற்பதன் மூலம், அரசு பற்றிய எண்ணக்கருவினை புரிந்துகொள்ள முடிவதுடன், உள்ளூராட்சி அரசாங்க அமைப்புக்கு அடிப்படையாக இருக்கும் அதிகாரப் பன்முகப் படுத்தல் தத்துவத்தினையும் அறிந்துகொள்வர். அதேபோன்று, உள்ளூராட்சி அரசாங்கம், உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் பண்புகள், உள்ளூர் ஜனநாயகம் குறித்த அடிப்படை அறிவினையும் மாணவர்கள் பெற்றுக்கொள்வர்.

1.1 அரசு பற்றிய எண்ணக்கரு

அரசியல் விஞ்ஞானத்தில் அரசு என்ற எண்ணக்கரு முக்கிய இடத்தினைப் பிடித்துள்ளது. புராதன காலம் முதல் தற்காலம் வரை பெரும்பாலான அறிஞர்கள் அரசுடன் தொடர்புபடுத்தியே அரசியல் விஞ்ஞானக் கற்கையினை வரையறை செய்துள்ளனர். இது பற்றிக் குறிப்பிடும் கார்ணர் என்ற அறிஞர் அரசியல் என்பது “அரசுடன் ஆரம்பித்து அரசுடனேயே முடிவுறுகிறது” என்கிறார்.

அரசு என்பதனைக் குறிக்கும் ஆங்கிலச் சொல் State என அழைக்கப்படுகிறது. இச்சொல் Status எனும் சொல்லிலிருந்து தோற்றம் பெற்றதாகும். அரசியல் ஆய்வுகளில் State என்ற சொல்லினை முதன் முதலில் பயன்படுத்தியவர் மக்கியவல்லி ஆவார். கிரேக்கர்கள் அரசினைக் குறிப்பதற்கு Polis என்ற பதத்தினையும் உரோமர்கள் அரசினைக் குறிப்பதற்கு Civitas என்ற பதத்தினையும் பயன்படுத்தினர். அரசு என்பது பல தரப்பட்ட நிறுவனங்களின் கூட்டு, ஒரு ஆள்புல அலகு, ஒரு தத்துவார்த்தக் கருத்து, ஒரு ஆதிக்கக் கருவி எனவும் வரைவிலக்கணம் செய்யப்படுகிறது. இதனால் அரசு என்றால் என்ன என்பது தொடர்பில் பொதுவான கருத்தொன்று இல்லை.

இருப்பினும் வரையறுக்கப்பட்ட அல்லது நிச்சயிக்கப்பட்ட ஆள்புலத்தில் அரசியல் ரீதியாக ஒழுங்கமைந்து வாழும் மக்களே அரசு என எளிமையாகப் பொருள் கொள்ள முடியும். இதன்படி சிட்விக் என்ற அறிஞர் “அரசியல் சமூகமே அரசு” எனக் கூறுகின்றார். இங்கு அரசியல் சமூகம் என்பது

வரையறுக்கப்பட்ட ஆள்புலத்தில் அரசியல் ரீதியாக ஒழுங்கமைந்து வாழும் மக்களைக் குறிக்கின்றது. நவீன அரசுகள் ஆள்புலம், மக்கள் தொகை, இறைமை, அரசாங்கம் ஆகிய நான்கு அடிப்படை மூலக்கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது. இங்கு ஆள்புலமும் மக்கள் தொகையும் அரசின் பௌதீக இயல்பினை வெளிப்படுத்தும் அதேவேளை, இறைமையும் அரசாங்கமும் அரசின் அரசியல் பண்பினை பிரதிபலிக்கின்றன.

ஆள்புலம், மக்கள் தொகை, அரசாங்கத்தின் தன்மை, அதிகார பலம் என்பவற்றில் அரசுகள் வேறுபடுகின்ற போதிலும் பொதுவாக இறைமை உடைய எல்லா அரசுகளும் அதனளவில் சமமானவையே. நடைமுறையில் அரசுகள் ஒவ்வொன்றும் அவ்வரசுகளின் கீழ் செயற்படும் அரசாங்கத்தின் இயல்பினைக் கொண்டே அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு அரசில் ஜனநாயக அரசாங்கம் செயற்பாட்டில் இருக்கும் போது அவ்வரசு ஜனநாயக அரசு எனவும் சர்வாதிகாரிகள் அரசாங்கத்தினைக் கட்டுப்படுத்தும் போது அவ்வரசு பாசிச அரசு எனவும் சோலிஸ்டுகளால் கொண்டு நடத்தப்படும் அரசாங்கத்தினை கொண்ட அரசுகள் சோசலிச அரசுகள் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன.

அரசு ஒரு வரலாற்று நிறுவனம் என்ற கருத்தினை நவீன அறிஞர்கள் பலர் ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். அடிப்படையில் நவீன அரசு அதிகாரம் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட ஒரு நிறுவனமாக உள்ளது. இதற்கான தளம் 16ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரே இடப்பட்டது. குறிப்பாக, அரசுகளின் ஆள்புல இறைமை குறித்த தத்துவம் 1648ஆம் ஆண்டைய வெஸ்ட்பேலியா உடன்படிக்கையின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இதன்படி தற்காலத்தில் அரசுகள் தேசிய நீரோட்டத்திலும் சர்வதேசப் பரப்பிலும் முக்கியமானவையாக உள்ளன.

விமர்சனக் கோட்பாடுகளிலும் அரசு பலவிதமாக விளக்கப்படுகிறது. இதன்படி பன்மைவாதிகள் அரசினை சமூகத்தில் உள்ள நடுவராக சித்தரிக்கின்ற அதேவேளை, மார்க்சியவாதிகள் அரசினை பொருளாதாரக் கட்டமைப்புக்களுடன் இணைத்து நோக்குகின்றனர். இதன்படி

மார்க்சியவாதிகள் அரசு ஒரு வர்க்கக் கருவி என்றும் பொருளாதாரம் எனும் தளத்தினால் அரசு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது எனவும் வாதிக்கின்றனர். நவ வலதுசாரிகள் சமூக நலன்களிலிருந்தும் வேறுபட்ட தனித்துவமான நலன்களை அரசு கொண்டுள்ளது என்கின்றனர். பெண்ணிலைவாதிகள் நடைமுறையில் அரசு ஆணாதிக்கத் தன்மையினைக் கொண்டுள்ளதாகக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

1.2 அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல்

அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் என்ற எண்ணக்கருவினை மிகத் தெளிவாக வரையறை செய்வது கடினமானதாயினும் அதிகாரம், பொறுப்புக்கள், பணிகள் என்பவற்றினை மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து உப அலகுகளுக்கு மாற்றுகின்ற செயன்முறையினை அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் எனலாம்.

ரொன்டினலி என்பவரின் கருத்துப்படி “திட்டமிடுவதற்கும் தீர்மானங்களை மேற்கொள்வதற்கும் பொதுப் பணிகளை முகாமை செய்வதற்குமான சட்ட மற்றும் அரசியல் அதிகாரத்தினை மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து அதன் முகவர்களுக்கு இடமாற்றுவதே அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலாகும்”. இவ் அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலின் தன்மைகளை பின்வருமாறு மூன்று வகைப் படுத்த முடியும் (Rondinelli, 1980):

தீர்மானங்கள் களத்தில் மேற்கொள்ளப்படல்: அதிகாரிகளும் பிரதிநிதிகளும் உரிய இடத்தில் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான திறனைக் கொண்டிருத்தல்.

பன்முகப்படுத்தப்பட்ட நிருவாகம் சாத்தியமானளவு மக்கள் பங்கேற்பினைக் கொண்டிருத்தல்: நிருவாகிகளுக்கும் மக்களுக்கும் இடையேயான ஒத்துழைப்பு சேவை வழங்கலில் இன்றியமையாததாகும்.

களத்தில் செயற்படும் பல்வேறு முகவர்களுக்கிடையே ஒத்துழைப்பு இருத்தல். ஏனெனில், மத்திய அரசாங்கத்தின் ஒருங்கிணைப்புத் தாமதத்தினை, நியாயாதிக்க சர்ச்சைகளை ஏற்படுத்த முடியும்.

ரஹ்மான் மற்றும் கான் ஆகியோர் பன்முகப்படுத்தலின் மூன்று வடிவங்களை அடையாளப்படுத்தியுள்ளனர் (Rahaman & Khan (1997).

ஐதாக்கம் (De-concentration): நிருவாக அதிகாரங்களினதும் பொறுப்புக்களினதும் பகிர்ந்தளிப்பு மத்திய அரசிற்குள் மட்டும் இடம்பெறுதலைக் குறிக்கும். இங்கு இடம்பெறும் அதிகார இடமாற்றமானது மத்திய அரசாங்கத்தின் சுமையினைக் குறைப்பதற்கு உதவுகின்றது. மத்திய அரசின் பகுதிகளாக இருக்கும் உள்ளூர் ஆட்சித் தாபனங்கள் மற்றும் முகவர்களுக்கு இவ்வழியிலேயே அதிகாரம் கைமாற்றப்படுகின்றது.

ஒப்படைப்பு (Delegation): மத்திய அரசின் நேரடிக்கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இல்லாத அமைப்புகளுக்கு அதிகாரத்தினையும் பணிகளையும் இடமாற்றுவதனை இது குறிக்கும். தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கும் அவற்றினை அமுல்படுத்துவதற்குமான அதிகார அமைப்புக்களின் உருவாக்கம், அவற்றுக்கு அதிகாரத்தினை இடமாற்றுதல் போன்றன இங்கு இடம்பெறுகின்றது.

பகிர்வு (Devolution): பிரஜைகளுக்கு சிறந்த சேவை வழங்கலுக்கான முழு அதிகாரங்களும் பொறுப்புக்களும் உள்ளூர் அலகுகளுக்கு ஒப்படைக்கப்படுவதனையே இது குறிக்கும். இங்கு சட்டவாக்க, நிதி மற்றும் தீர்மானம் எடுத்தல் அதிகாரங்கள் இடமாற்றப்படுகின்றன.

இத்தகைய அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலானது மூன்று பரிமாணங்களைக் கொண்டுள்ளது என மனோர் குறிப்பிடுகின்றார் (Manor, 1997).

அரசியல் அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல்: அரசின் உப தேசிய அலகுகளுக்கு அரசியல் அதிகாரத்தினை வழங்குவது அரசியல் அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலாகும். தீர்மானம் எடுத்தலில் பிரஜைகள் அல்லது அவர்களது பிரதிநிதிகள் அதிக அதிகாரத்தினைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது இவ்வகைப் பன்முகப்படுத்தலின்

நோக்கமாகும். இது பன்மைத்துவ மற்றும் பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கம் என்பவற்றுடன் பெரிதும் இணைந்துள்ளது.

நிர்வாக அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல்: திட்டமிடுதல், முகாமை செய்தல், வளங்களை ஒன்றுதிரட்டுதல் தொடர்பான நிர்வாக அதிகாரங்கள் மத்தியரசிலிருந்து உள்ளூர் அலகுகளுக்கு இடமாற்றம் செய்யப்படும் பரிமாணம் இதுவாகும். இவை பிரதானமாக அரசின் நிர்வாகக் கருமங்களுடன் தொடர்புபட்டவை. மக்களுக்கு சிறந்த நிர்வாக சேவையினை உறுதி செய்வது இதன் நோக்கமாகும்.

நிதி அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல்: நிதிகளைச் சேகரித்தல், அவற்றினை செலவீடு செய்தல் என்பவற்றுக்கான அதிகாரத்தினை மத்தியிலிருந்து உள்ளூர் நிறுவனங்களுக்கு இடமாற்றம் செய்யும் முறையினை இது குறிக்கும். நிதிப் பொறுப்பு அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலின் முக்கிய அடிப்படையாகப் பார்க்கப்படுகின்றது. ஏனைய பன்முகப்படுத்தலின் பரிமாணங்களை இணைக்கும் ஒரு அம்சமாகவும் இவ்வகைப் பன்முகப்படுத்தல் உள்ளது.

1.3 உள்ளூராட்சி அரசாங்கம்

அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலுடன் தொடர்புபட்ட ஒரு அம்சமே உள்ளூராட்சி அரசாங்கமாகும். சாதாரணமாக உள்ளூர் நிர்வாகத்தினையே உள்ளூர் ஆட்சி என அழைப்பர். எனினும் இப்பதம் விரிவான அர்த்தங்களைக் கொண்டதாகும். சிலவேளைகளில் உள்ளூர் அரசாங்கம் என்ற பதம் உள்ளூர் நிர்வாகம் எனவும் அர்த்தப்படுத்தப்படுவதுண்டு. ஆயினும் உள்ளூர் அரசாங்கம் அல்லது உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் குறித்த பதப்பிரயோகமே உள்ளூர் ஆட்சி நிறுவனங்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் சிறந்ததொரு சொற்பதமாக உள்ளது என டேவிட் வில்சன் மற்றும் கிரிஸ் கேம் ஆகியோர் குறிப்பிடுகின்றனர் (Wilson & Game, 1998).

டபிள்யு. ஏ. ரொப்சன் என்பவர் இப்பதத்திற்கான அர்த்தத்தினை வரையறுக்கும் போது “தமது சொந்த விவகாரங்களை ஒழுங்கமைப்பதற்கு

அவசியமான நிறுவனவமைப்பினையும் சட்ட உரிமையினையும் கொண்ட இறைமையற்ற சமுதாயங்களையும் ஆள்புலத்தினையும் உள்ளடக்கியதே உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் ஆகும்” என்கிறார். பிறிதொரு வரைவிலக்கணம் அதிகாரப் பரவலாக்கத்தின் பல்வேறு பரிமாணங்களின் ஒரு பகுதியே உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் ஆகும் என வரையறுக்கின்றது (as cited in Sharma, 2004).

உள்ளூர் அரசாங்கங்களுக்கு அதிகாரம் மத்தியரசிலிருந்து பரவலாக்கம் செய்யப்படுகின்றது. இவ்வதிகாரப் பரவலாக்கம் பல்வேறு வழிகளில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. அவற்றுள்: நிருவாகப் பரவலாக்கம், தொழிற்பாட்டு பரவலாக்கம், அரசியல் பரவலாக்கம் ஆகிய மூன்று வழிமுறைகளும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

கோம் என்பவர் மேற்கூறிய விளக்கத்தினை ஒத்த கருத்தினையே முன்வைக்கிறார். இவரது கருத்துப்படி: “தேசிய அரசாங்கம் ஒன்றின் பகுதியாக உள்ளூர் அரசாங்கம்” கருதப்படுகின்றது. அதாவது அரச அதிகாரத்திற்கு உதவியளிக்கும் அதிகார சபைகளினால் ஆளப்படும் அரசாங்கமே உள்ளூராட்சி அரசாங்கமாகும். ஆனால் இவ்வரசாங்கம் அரச அதிகாரக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டதும் சுதந்திரமான தெரிவின் மூலம் தகுதியான பிரதேசவாசிகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டதுமாகும் (Gomme, 1987).

மேயர் என்பவரின் கருத்துப்படி “ஒற்றையாட்சி ஜனநாயக அரசாங்க முறையுள்ள நாடுகளில் உள்ளூர் ஜனநாயக ஆட்சிப் பகுதியாகச் செயற்படும் அலகுகளே” உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களாகும். உண்மையில் அரசாங்க அதிகாரக் கட்டுப்பாடுகள், வருமான மூலங்களைக் கையாளுதல், உள்ளூர் சேவைகளை வழங்குதல், அபிவிருத்தி மற்றும் வரையறுக்கப்பட்ட பிரதேசத்தின் சமூக, பொருளாதார, புவியியற் சூழற் பகுதிகளை ஒழுங்குபடுத்திக் கட்டுப்படுத்துதல் போன்றன தொடர்பில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் மத்திய அரசாங்கங்களுக்கு துணைபுரிகின்றன.

எனினும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து முழுமையாக சுதந்திரம் பெற்றவை அன்று. மாறாக அவற்றுக்கு துணைபுரியும் உப ஆட்சி அலகுகளாகச் செயற்படுகின்றன. இன்னும் தெளிவாகக் கூறுவதானால் மத்திய அரசிற்கும் உள்ளூர் ஆட்சிப் பகுதிக்கும் இடையேயான சேவைப் பொறுப்புடைமைகள் தொடர்பான சராசரியான சுயாட்சியினைக் கொண்டதே உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களாகும் (Meyer, 1978).

மோகூட் என்பவர் “அரசாங்கத்தினை உள்ளூர் மக்களுக்கு அருகாமையிற் கொண்டு செல்லும் நோக்கோடு உருவாக்கப்படும் மூன்றாவது மட்ட அரசாங்கமே உள்ளூராட்சி அரசாங்கமாகும்” என்கிறார். இவ்வகையில் இவ் அரசாங்கக் கட்டமைப்புக்கள் மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை அலுவல்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அரசியற் செயன்முறைகளில் உள்ளூர் மக்களின் உணர்வுபூர்வமான பங்கேற்புக்கு உதவுவதுடன் ஜனநாயக மயமாக்கத்தின் முக்கியமான அடிப்படையாகவும் தீர்மானம் எடுத்தல் செயன்முறையில் வெகுஜனங்களின் பங்கேற்பினை அதிகரிப்பதற்கு உதவும் அரசாங்கமாகவும் உள்ளது (Mawhood, 1983).

பொதுவாக எந்தவொரு அரசாங்கத்தினையும் மக்களின் அரசாங்கம் என நோக்கும் ஒரு கருத்தும் உண்டு. இந்நோக்கில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் என்பது குறிப்பிட்ட புவியியல் பிரதேசத்திற்குள் உள்ள பிரதேச அல்லது சமுதாய அரசாங்கத்தினையே குறிக்கும். இதனால் உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்கள் குறித்த சமுதாயத்தின், பிரதேசத்தின் மக்களின் உணர்வினைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. இது பற்றி கிளார்க் மற்றும் ஸ்ருவர்ட் ஆகியோர் குறிப்பிடும் போது, “உள்ளூர் அதிகார சபையானது ஒரு பிரதேசத்தினை வடிவமைப்பதற்கும் அவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கும் அபிவிருத்தி செய்வதற்கும் அவற்றை மாற்றி யமைப்பதற்கும் ஒரு புதிய அடையாளத்தினை அவற்றிற்குப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்குமான திறனைக் கொண்டிருக்கின்றது” என்கின்றனர் (Clarke & Stewart, 1991).

உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் ஆற்றல் குறித்து கோல்ட்ஸ்மித் என்பவர் குறிப்பிடும் போது, “உள்ளூர் அலுவல்கள் தொடர்பில் உள்ள விவாதிப்புச் செயற்பாடாக உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் கொள்திறன் உள்ளது. பிரதானமாக பிரான்ஸ், இத்தாலி போன்ற நாடுகளில் இப்பணிகள் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் முக்கிய பொறுப்புக்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. விசேடமாக பிரான்சில் உள்ளூர் மேயர்கள் உள்ளூர் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளாக கருதப்படுகின்றனர். இத்தாலியில் கட்சித் தொடர்புகள் உள்ளூர் மற்றும் மத்திக்கும் இடையில் வலுவானதாக உள்ளது. உச்சளவில் மத்தியமயமாக்கத்தினைக் கொண்டுள்ள பிரித்தானியாவில் கூட உள்ளூர் மக்களின் குரல் பலம்வாய்ந்ததாக உள்ளது” என்கிறார் (Goldsmith, 1986).

உள்ளூர் அரசாங்கங்கள் இல்லாத அரசியல் முறைமைகள் முழுமையானது அல்ல. உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் பணிப்பொறுப்புக்கள் மிகவும் விரிவானவையாகும். யுத்தத்திற்குப் பிந்திய பிரித்தானிய உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தொடர்பாக ஆய்வு செய்த பெய்ன்ஸ் குழு 1970களின் ஆரம்பப்பகுதியில் வெளியிட்ட அறிக்கை ஒன்றில், “எமது பார்வையில் உள்ளூர் அரசாங்கமானது சமுதாயத்திற்கான ஒரு தொடரான சேவை வழங்கல் எனும் குறுகிய அர்த்தத்தில் வரையறுக்கப்படுவதில்லை. அது சமுதாயத்தின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதார, கலாசார மற்றும் பௌதீக நல்வாழ்வினையும் உள்ளடக்கியது” எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (as cited Wilson & Game, 1998).

இது பற்றி அலன் என்பவர் குறிப்பிடும் போது, “உள்ளூர் அரசாங்கம் வெறுமையான ஒரு பொறிமுறையாகப் பார்க்கப்படுவதில்லை. அது மக்களின் இயற்கையான சுயவெளிப்பாடாகும்.” அவர் மேலும் குறிப்பிடும் போது, “அடிப்படையில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கமானது அரசு தமது வசதிக்காக உருவாக்கிக்கொள்ளும் உதவியளித்தல் பொறிமுறையாகப் பார்க்கப்படுகின்றது” என்கிறார். இதன்படி மத்தியரசுக்குத் துணைபுரியும் ஒன்றே உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் எனக் கூறலாம் (Allen, 1990).

ஹேமன்ஸ் மற்றும் டொட்டமேயர் ஆகியோர் குறிப்பிடுவதன்படி, “பிராந்திய, தேசிய விருத்திக்கான பொறுப்பினை முறையாக நிறைவேற்றுதல், மத்திய, பிராந்திய, உள்ளூர் அலகுகளுக்கிடையிலான முறையான மனிதவள மற்றும் நிதிப் பங்கீட்டின் மூலம் சிறந்த மனிதவள, நிதி முகாமைத்துவத்திற்கு உதவுதல், மத்திய, உள்ளூர் அரசாங்கங்களுக்கிடையில் முறையானதும் செயற்றிறன் வாய்ந்ததுமான தடைகள், சமன்பாட்டு முறையினை விருத்தி செய்தல், சகல மட்டங்களிலும் தகவல்களைச் சரிப்படுத்தவும் தேவையான ஆலோசனைகளைப் பெறவும் உதவுதல், அனைத்துப் பரப்புக்களிலும் ஜனநாயகத்தினை விரிவுபடுத்தும் நோக்கோடு சாதி, இன, பால் வேறுபாடுகளைக் கடந்து, நிருவாகச் செயன்முறையில் ஒவ்வொரு பிரஜைகளினதும் முழுமையான பங்கேற்பினை உறுதி செய்தல், சாதாரண பிரஜைகளுக்கு மத்தியில் அரசியல் மற்றும் சமூக இணக்கத்தினை உறுதி செய்தல்” போன்றவற்றை உள்ளூராட்சி அரசாங்கமானது ஜனநாயக அரசியல் முறைமை ஒன்றில் நிறைவேற்றுகின்றது. இவ்வகையில் ஜனநாயக அரசியல் முறைமையின் முக்கிய மையமாக உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் விளங்குவதுடன் நுட்பமிக்க, பொறுப்புள்ள குடிமக்களுக்காக பணிபுரிகின்ற ஒரு கருவியாகவும் இவை உள்ளன (Heymans & Totemeyer, 1988).

மேற்கூறிய விளக்கங்களின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது “உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் என்பது மத்தியரசுக்கு உதவியளிப்பதற்காக பாராளுமன்றத்தினால் உருவாக்கப்பட்டு, மக்களால் நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட, சுயாட்சியுரிமை உடைய, நேரடியானதும் மறைமுகமானதுமான வழிகளில் பலவிதமான சேவைகளை பிரஜைகளுக்கு வழங்குகின்ற, உள்ளூர் வரிகளினால் பகுதியளவில் நிதியூட்டப்படுகின்ற சபைகளைக் குறிப்பதாகும்” என வரையறுக்கலாம். உண்மையில் இவை புவியியல் மற்றும் அரசியல் பரவலாக்கத்தின் பிறிதொரு வடிவமாகும்.

1.4 உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் பண்புகள்

உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமைகள் நாட்டுக்கு நாடு வேறுபட்டுள்ளது போன்று அவற்றின் பண்பு விழுமியங்களும் வேறுபட்டனவாகும். எனினும்

பொதுவான சில பண்பு விழுமியங்கள் உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் தொடர்பான ஆய்வுகளிலும் அதுசார்ந்த ஆவணங்களிலும் நூல்களிலும் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளதனை அவதானிக்கலாம். டேவிட் வில்சன் மற்றும் கிரிஸ் கேம் (1998) ஆகியோர் தமது ஆய்வில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் பெறுமானங்களாக அல்லது விழுமியங்களாக பின்வருவனவற்றை அடையாளப்படுத்தியுள்ளனர்.

1. சமுதாய அடையாளம்
2. பல்வகைமைக்கு அழுத்தம் கொடுத்தல்
3. புத்தாக்கமும் கற்றலும்
4. கூட்டாகப் பதிலிறுத்தல்
5. பிரஜாவுரிமையும் பங்குபற்றுதலும்
6. அரசியல் கல்வியும் பயிற்சியும்
7. அதிகாரம்

மேற்கூறிய ஏழு விழுமியங்களுக்கும் அப்பால் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் பிரதான பண்புகளாக பின்வருவனவற்றை டேவிட் வில்சன் மற்றும் கிரிஸ் கேம் (1998) ஆகியோர் அடையாளப்படுத்தியுள்ளனர்.

1. அதிகாரப் பரவலாக்கம் செய்யப்பட்ட உள்ளூர் அரசாங்கம்
2. உள்ளூர் சுயாட்சி அரசாங்கம்
3. சட்டவிதி உருவாக்கம்
4. பகுதியளவு சுயாட்சி
5. நேரடியான தெரிவு
6. பல்சேவை அமைப்புகள்
7. பல்தொழிற்பாட்டு அமைப்புகள்
8. வரி அறவீட்டு அதிகாரம்

1997ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் இங்கிலாந்தில் வெளியிடப்பட்ட உள்ளூராட்சி அரசாங்கப் பதிவாவணம் ஒன்று உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் 12 சிறந்த பெறுமானங்களை அல்லது விழுமியங்களை அடையாளப்படுத்தியுள்ளது (as cited in Wilson & Game, 1998). அவற்றுள் முக்கிய பெறுமானங்களாவன:

உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் கவுன்சிலர்கள் வரி செலுத்துனர்களாகவும் சேவை நுகர்வோர்களாகவும் உள்ள உள்ளூர் மக்களுக்கு கடமைப்பட்டவர்களாக இருத்தல்.

போட்டித்தன்மைமிக்க கட்டாய கேள்விப்பத்திர முறையிலும் பார்க்க பரந்தளவு சேவையினை வழங்கத்தக்கதாக இருத்தல் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் மற்றுமொரு சிறந்த பெறுமானமாக உள்ளது.

சேவைகளை தனியார்மயப்படுத்துவது அல்லது நேரடியாக வழங்குவது குறித்த சிக்கல்தன்மைமிக்க எதிர்வுகூறல் அன்றி, உண்மையில் எவ்விடயம் எவ்வாறு செயற்படுகின்றது என்பது குறித்து எதிர்பார்ப்பு நிலவுதல்.

முகாமைத்துவக் கருவி என்றவகையில் 'போட்டி' என்ற அம்சத்தினை தொடர்ந்தும் பயன்படுத்துதல் உள்ளூர் அரசாங்க நிறுவனங்களின் மற்றுமொரு சிறந்த விழுமிய அம்சமாகப் பார்க்கப்படுகின்றது.

முறையான சேவை வழங்கலுக்கான அடிப்படைச் சட்டகம் ஒன்றினை மத்தியரசு பின்பற்றுதல் பிறிதொரு பெறுமானமாகும்.

உள்ளூர் இலக்குகள் தேசிய இலக்குகளுடன் தொடர்புடையனவாக இருத்தல். நிறைவேற்றுகை மதிப்பீட்டுச் சுட்டிகள் உள்ளூர் சபைகளுக்கிடையிலான போட்டித் தன்மைக்கு ஆதரவளிப்பதாக இருத்தல்.

தேசிய மற்றும் உள்ளூர் மட்ட இலக்குகள் நிறைவேற்றுகைத் தகவல்கள் மீது கட்டியெழுப்பப்பட்டிருத்தல்.

நிறைவேற்றுகைத் தகவல்களின் ஒப்பீட்டினையும் ஒருங்கிணைப்பினையும் உள்ளூர் அரசாங்க நிறுவனங்களின் கணக்காய்வாளர்கள் உறுதிசெய்யும் நிலையிருத்தல்.

மீளமைப்புச் செயற்பாடுகளுக்கு பங்களிப்புச் செய்யத்தக்கதாக கணக்காய்வாளர்கள் வெளிப்படையான அறிக்கைகளை வெளியிடுதல்.

மனோஜ் சர்மா - Manoj Sharma (2004) உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் பொதுவான பண்புகளாக பின்வருவனவற்றை அடையாளப்படுத்தியுள்ளார்: உள்ளூர் பிரதேசம், உள்ளூர் அதிகாரம், உள்ளூர்வாசிகளுக்கான பொதுவசதிகள், உள்ளூர் சுயாட்சி, உள்ளூர் பொறுப்புடைமை, உள்ளூர் பங்குபற்றுதல், உள்ளூர் நிதி, உள்ளூர் தலைமைத்துவம் மற்றும் உள்ளூர் அபிவிருத்தி.

1.5 உள்ளூர் ஜனநாயகம்

சாதாரண மக்கள் மத்திய அதிகாரக் கட்டமைப்புக்களை எளிதில் நெருங்குவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் குறைவாக உள்ளன. தேசிய மட்டத்தில் இடம்பெறும் தேர்தல் செயன்முறையுடன் மட்டும் மக்கள் பங்கேற்பு வரையறுக்கப்படுகின்றது. தேசிய கொள்கை வகுப்பில் அவர்களது உள்வாங்கல் குறைந்த மட்டத்திலேயே உள்ளன. இவ்வகையில் மக்கள் பங்கேற்பினை மேம்பாடடையச் செய்வதற்கு தேர்தல் மட்டும் போதுமானதன்று. மக்களை எளிதில் பாதிக்கத்தக்க தீர்மானங்களில் செல்வாக்குச் செலுத்துவதற்கு அவர்களுக்கு வாய்ப்பிருக்க வேண்டும். இக்கருத்தாடல்களின் விளைவாக எழுச்சியடைந்ததே உள்ளூர் ஜனநாயகம் பற்றிய எண்ணக்கருவாகும்.

எனினும் சமூக விஞ்ஞானப்பரப்பில் எடுத்தாளப்படும் ஏனைய சொற்பதங்களைப் போன்று உள்ளூர் ஜனநாயகத்தினை தெளிவாக வரையறுப்பது கடினமானதாகும். இருப்பினும் இவ் எண்ணக்கரு உள்ளூர் மட்டத்தில் இடம்பெறும் ஜனநாயகச் செயற்பாடுகளைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அதாவது உள்ளூர் அலுவல்களுடன் (வாக்களித்தல் மற்றும் தீர்மானம் எடுத்தல்) தொடர்புபட்ட மக்கள் ஈடுபாட்டினை உறுதி செய்யத்தக்கதான சட்டத்திற்குட்பட்ட ஜனநாயக நடைமுறைகளையே உள்ளூர் ஜனநாயகம் உள்ளடக்கியுள்ளது.

உள்ளூர் ஜனநாயகத்திற்கான கோட்பாட்டுத்தளம் அலக்சிஸ் டெடாக்குவில் மற்றும் ஜே.எஸ். மில் ஆகியோரது எழுத்துக்களிலிருந்து பெறப்பட்டுள்ள அதேவேளை, ஒழுக்கவியல்சார் கோட்பாட்டாளர்கள் பலரும் இவ்வெண்ணக்கரு தொடர்பில் பரவலாக கவனம் செலுத்தியுள்ளனர். இவர்களது கருத்தில் ஜனநாயக விழுமியங்களை உள்ளூர் மட்டத்தில் நடைமுறைப்படுத்துதல், உள்ளூர் அலுவல்களுடன் தொடர்புபட்ட மக்கள் ஈடுபாடு, உள்ளூர் மக்களின் பங்கேற்புடன் கூடிய தீர்மானம் எடுத்தல், பிரதிநிதித்துவ மற்றும் சட்டமுறைத் தன்மையுடன் கூடிய உள்ளூர்மட்ட ஆட்சி என்றவாறு வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் உள்ளூர் ஜனநாயக எண்ணக்கருவினை தீர்மானம் எடுத்தலில் பிரஜைகளின் பங்கேற்புடன் கூடியதொரு உள்ளூர்மட்ட ஆட்சிச் செயன்முறை என வரையறுக்க முடியும்.

உள்ளூர் ஜனநாயகம் ஜனநாயகக் கலாசாரச் செல்வாக்குகள் மீது கவனம் செலுத்தும் ஒரு எண்ணக்கரு என சிஸ்க் - Sisk (2001) என்பவர் கூறுவதுடன், உள்ளூர் மட்டங்களில் உள்ள கலாசார நடைமுறைகள் ஜனநாயக ஆட்சியுடன் ஒன்றிணைக்கப்பட வேண்டும் என்கிறார். மேலும் உள்ளூர் ஜனநாயகத்துடன் தொடர்புடைய நான்கு எண்ணக்கருக்களை அவர் அடையாளப்படுத்தியுள்ளார்.

அவை: (1) பிரஜா உரிமையும் சமுதாய உணர்வும், (2) பிரதிபலிப்பு, (3) அரசியல் கல்வி, (4) நல்லாட்சி மற்றும் சமூக நல்வாழ்வு என்பனவாகும். உள்ளூர் ஜனநாயகத்தின் மிக முக்கியமான அடிப்படைகளுள் ஒன்றாக தேர்தலினை சிலர் அடையாளம் காண்கின்றனர்.

எனினும் கேர்டைஸ் - Curtice (1999) “உள்ளூர் ஜனநாயகத்தின் வெற்றிக்கு உள்ளூர் தேர்தல் மட்டும் போதுமானதன்று. அமுக்கக் குழுக்கள் மற்றும் தனிப்பட்ட பிரஜைகளுடனான தொடர்ச்சியான கலந்துரையாடலும் இன்றியமையாதது” என்கிறார்.

உள்ளூர் ஜனநாயகம் பிரதிநிதித்துவ மற்றும் பங்கேற்பு ஜனநாயகம் ஆகிய இரு பெரும் வடிவங்களைக் கொண்டது. இவற்றுள் உள்ளூராட்சி

அரசாங்கங்களில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் மிகப்பிரதானமான ஜனநாயக மாதிரியாக பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகம் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது. பிரஜைகளினால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் சிலர் அவர்களுக்கான தீர்மானங்களை எடுத்தலும் அத்தீர்மானங்களுக்கு அவர்கள் பொறுப்புடையவர்களாக இருப்பதும் பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்தின் உட்பொருளாகும்.

பிரதிநிதித் துவ ஜனநாயகமானது குறித்த தொகுதிகளின் பெரும்பான்மையினரால் ஆளப்படும் மறைமுகமானதொரு ஆட்சி எனவும் வரையறுக்கப்படுவதுண்டு. அதாவது குறித்த தொகுதி வாக்காளர்களினால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் ஒரு சிறுபான்மையினரிடம் தீர்மானம் எடுக்கும் பொறுப்புடைமை இருத்தலாகும். பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்தின் மைய அம்சமாகக் கருதப்படுவது அதிகாரம் மக்களிடம் உள்ளது என்பதாகும்.

ஏனெனில் பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்தில் மக்கள் தமது பிரதிநிதிகளை தேர்ந்தெடுப்பது பிரதிநிதிகள் எடுக்கும் தீர்மானங்கள் மக்கள் அபிப்பிராயத்தினைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்பதுடன் தமது தீர்மானங்கள் தொடர்பாக பிரதிநிதிகள் மக்களுக்குப் பொறுப்புள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதுமாகும்.

பொதுமக்களின் நலன்கள் கொள்கைகளாக மாற்றப்படுவதற்கும் தனிப்பட்டவர்கள் மத்தியில் சிவில் விழிப்புணர்வினை விருத்தி செய்வதற்கும் சமூக ஒற்றுமையினை மேம்படுத்துவதற்குமான பொறிமுறையாக பங்கேற்பு என்ற அம்சம் உள்ளது. வெற்றிகரமான பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகம் ஒன்றின் பிரதான அடிப்படையாகவும் பங்கேற்பு பார்க்கப்படுகின்றது.

உள்ளூர் தீர்மானம் எடுத்தலில் பிரஜைகளின் ஈடுபாடு மற்றும் செல்வாக்கு என்பன கவனம் செலுத்தப்பட்டதிலிருந்து பங்கேற்பு ஜனநாயகம் குறித்த புதியதொரு அரசியல் மாதிரி உள்ளூர் மட்டத்தில் எழுச்சியடைந்துள்ளது. இதன்மூலம் அரசாங்கத்தின் செயற்பாடு, ஆட்சி நிறுவனங்களில் உள்ள பொதுத்துறை அதிகாரிகள் தொடர்பான ஒரு மாற்றத்தினை பங்கேற்பு ஜனநாயகம் குறித்து நிற்கின்றது எனலாம்.

அதேவேளை, பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்காக தனிப்பட்ட பிரஜைகள், பொது மற்றும் தனியார் துறைகள், நலன்சார் குழுக்கள் ஊடாட்டம் புரியும் கூட்டு முறைகளிலும் பங்கேற்பு ஜனநாயகம் கவனம் செலுத்துகின்றது. உள்ளூர் ஜனநாயகம் வெற்றிகரமாக அமைவதற்கான மிக முக்கிய அடிப்படை ஒன்றாக பங்கேற்பு உள்ளது.

சுருக்கம்

அரசு நவீன அரசியல் ஒழுங்கமைப்புக்களுள் மிகவும் பிரதானமான ஒன்றாகும். சமகால சமூகங்கள் ஒவ்வொன்றும் அரசின் ஆளுகைக்குள் உட்பட்டுள்ளது.

அதிகாரத்தினை பன்முகவாக்கம் செய்வது அரசாங்கத்தின் வினைத்திறன் அதிகரிப்பதற்கும் மக்கள் சிறந்த சேவையினைப் பெறுவதற்கும் உதவுகின்றது.

உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் என்பது உள்ளூர் மட்டங்களில் செயற்படுகின்ற அரசாங்க அமைப்பினைக் குறிக்கும். இது உள்ளூர் பிரதேசங்களில் வாழ்கின்ற மக்களின் அரசியல் பங்கேற்புக்குள்ள சிறந்த இடமாகும்.

உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் அதிகாரப் பரவலாக்கத்திற்கு உட்பட்ட தேசிய அரசாங்க வரையறைக்குள் செயற்படுகின்ற அரசாங்க அமைப்புக்களாகும்.

உள்ளூர் அரசாங்க அமைப்புக்களில் செயற்படுத்தப்படும் ஜனநாயக நடைமுறையினை உள்ளூர் ஜனநாயகம் என அழைப்பர். உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் மக்கள் நலன்பேணும் அமைப்பாகையினால் உள்ளூர் ஜனநாயகத்தினை அவை நிலைப்படுத்த வேண்டிய தேவையுள்ளது.

பிரதான சொற்கள்

அரசு, அதிகார பன்முகவாக்கம், உள்ளூராட்சி அரசாங்கம், உள்ளூர் ஜனநாயகம்

பயிற்சி வினாக்கள்

உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் என்றால் என்ன என்பதனை விளக்கி, உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையின் முக்கிய அம்சங்களைப் பரிசீலிக்குக.

உள்ளூர் மட்டங்களில் ஜனநாயகத்தினை நிலைப்படுத்துவதற்கு உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் பங்காற்றக்கூடிய வழிவகைகளை அடையாளம் காண்க.

அரசாங்க அதிகாரத்தினை பன்முகப்படுத்துவதன் மூலம் ஏற்படக் கூடிய பலாபலன்களை உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையுடன் தொடர்புபடுத்தி ஆராய்க.

உசாத்துணைகள்

Allen, H.J.B. (1990). *Cultivating the grass roots: Why local government matters*. The Hague: International Union of Local Authorities.

Clarke, M., & Stewart, J. (1991). *The choices for local government for the 1990s and beyond*. Harlow: Longman.

Curtice, J. (1999). *The crisis of local democracy in Britain* (Unpublished Working Paper). UK: Centre for Research into Elections and Social Trends.

Goldsmith, M. (1986). *Essays on the future of local government*. Wakefield: West Yorkshire Metropolitan Country Council.

Gomme, G.L. (1987). *Lectures on the principles of the local government*. UK: A. Constable and Co.

Heymans, C., & Totemeyer, G. (1988). *Government by the people: The politics of local government in South Africa*. Cape Town: Juta & Co Ltd.

Manor, J. (1997). *The political economy of democratic decentralization*. Washington: World Bank.

Mawhood, P. (Ed.). (1983). *Local government in the third world*. New York: Wiley and Sons.

Meyer, J. (1978). *Local government law - volume - I: General principles*. Durban: Butterworth.

Rahman, H. M., & Khan, M. M. (1997). Decentralization and access: Theoretical framework and Bangladesh experience. *Asian Profile*, 25(6), pp. 513-526.

Rondinelli, D.A. (1980). Government decentralization in comparative perspective: Theory and practice in developing countries. *International Review of Administrative Sciences*. 47, pp. 133-145.

Sharma, M. (2004). *Local government: Rural and urban*. New Delhi: Anmol Publications.

Sisk, T.D. (2001). *Democracy at the local level: The international IDEA handbook on participation, representation, conflict management and governance*. Halmstad Sweden: International Institute for Democracy and Electoral Assistance (International IDEA).

Wilson, D., & Game, C. (1998). *Local government in the United Kingdom*. London: Macmillan Press Ltd.

அத்தியாயம் - 02

இலங்கையின் அரசாங்கப் படிநிலையமைப்பு

உள்ளடக்கங்கள்

2.1 மத்திய அரசாங்கம்	20
2.2 மாகாண அரசாங்கம்	21
2.3 உள்ளூராட்சி அரசாங்கம்	23

அத்தியாய சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிசக் குடியரசின் அரசாங்கக் கட்டமைப்பு மூன்று முக்கிய படிநிலைகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. முதலாவது படிநிலையினை மத்திய அரசாங்கமும் இரண்டாவது படிநிலையினை மாகாண அரசாங்கங்களும் மூன்றாவது படிநிலையினை உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களும் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்றன. இம்மூம்மட்ட அரசாங்க முறை குறித்த அறிமுக விளக்கங்கள் இவ்வத்தியாயத்தில் தரப்பட்டுள்ளன. இவ்விடயங்கள் குறித்த விரிவான தேடல் அவசியமாகின்றது.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையினைக் கற்றுக்கொள்ள விரும்புபவர்களுக்கு, இலங்கையின் அரசாங்கப் படிநிலையினைப் பற்றி புரிதல் இருப்பது அவசியமாகும். அந்தவகையில் இலங்கையின் அரசாங்கப் படிநிலையிலுள்ள மூம்மட்ட அரசாங்கங்களை அறிமுகம் செய்வதே இவ்வத்தியாயத்தின் நோக்கமாகும்.

கற்றல் பெறுபேறுகள்

இவ்வத்தியாயத்தில் உள்ள குறிப்புக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மாணவர்கள் விரிவான விளக்கங்களைத் தேடியறிந்துகொள்ளும் போது, இலங்கையின் மூம்மட்ட அரசாங்கங்களான மத்திய, மாகாண மற்றும்

உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் குறித்த அடிப்படையான அறிவினை பெற்றுக் கொள்வர். அவ்விதமான எதிர்பார்ப்பினைக் கொண்டதாகவே இவ்வத்தியாயம் உள்ளது.

2.1 மத்திய அரசாங்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிசக் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் பிரகாரம் அரசாங்கப் படிநிலையமைப்பில் முதன்மையான இடத்தினை மத்திய அரசாங்கம் பெறுகின்றது. இம்மத்திய அரசாங்கத்தினது தலைவராக மக்களால் நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்படும் ஜனாதிபதி விளங்குகின்றார். ஜனாதிபதி அரசின் தலைவராக இருப்பதுடன் ஒட்டுமொத்த அரசாங்க முறையின் தலைவராகவும் உள்ளார். ஜனாதிபதியின் தலைமைத்துவத்தின் கீழே இலங்கையின் அரசாங்கக் கட்டமைப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. ஜனாதிபதி நிறைவேற்று அதிகாரம் பொருந்திய நபராக இருப்பதனால் அரசாங்கத்தின் இயக்கத்தினையும் தொழிற்பாட்டினையும் தீர்மானிக்கும் நபராக விளங்குகின்றார். அரசியலமைப்பில் ஜனாதிபதிக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும் அதிகாரத்தின் மூலம் அரசாங்கக் கட்டமைப்பில் அவரது நிலை மிகவும் பலமிக்கதாக உள்ளது.

அரசின் நிறைவேற்று அதிகாரம் ஜனாதிபதியிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. பாராளுமன்றத்தினைக் கூட்டுதல், கலைத்தல், ஒத்திவைத்தல் போன்ற அதிகாரங்களையும் அவர் பெறுகின்றார். ஜனாதிபதி பிரதமரையும் அமைச்சர்களையும் நியமிப்பதுடன் அவர்களுக்கான கடமைப் பொறுப்புக்களையும் ஒப்படைக்கின்றார். இதுவிடயத்தில் தேவைப்படுமிடத்து அவர் பிரதமருடன் கலந்தாலோசிக்க முடியும். இவை தவிர நாட்டின் பாதுகாப்பு உள்ளிட்ட பல்வேறு அதிகாரங்களையும் ஜனாதிபதி கொண்டுள்ளார்.

இலங்கை அரசாங்கத்தின் சட்டவாக்க அங்கமாக பாராளுமன்றம் விளங்குகின்றது. இப்பாராளுமன்றம் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையின் கீழ் இடம்பெறும் தேர்தல் மூலம் மக்களால் தெரிவு செய்யப்படும் 196 உறுப்பினர்களையும் 29 தேசியப் பட்டியல் உறுப்பினர்களையும்

உள்ளடக்கியது. பாராளுமன்றத்தின் பதவிக்காலம் 6 ஆண்டுகளாகும். பாராளுமன்றத் தேர்தலில் ஒரு அரசியல் கட்சி அல்லது குழு பாராளுமன்ற ஆசனத்தினை உறுதி செய்வதற்கு குறைந்தபட்சம் 5 சதவீத வாக்கினைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

அரசாங்கத்தின் நீதி நிருவாகம் அரசியலமைப்பினாலும் ஏனைய சட்டங்களினாலும் குறித்துரைக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்படும் நீதிமன்றங்களினால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இந்நீதிமன்றப் படிநிலையில் உயர் நீதிமன்றம் மேன்மையானதும் இறுதி நியாயாதிக்கம் கொண்டதுமாகும். அரசியலமைப்பிற்கு வியாக்கியானம் செய்தல், பிரஜைகளின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் ஆகிய முக்கிய பொறுப்புக்களை உயர் நீதிமன்றம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

2.2 மாகாண அரசாங்கம்

மத்திய அரசாங்கம் முதல் படிநிலையில் இருக்க, இரண்டாவது படிநிலையில் மாகாண அரசாங்கங்கள் உள்ளன. மாகாண அரசாங்கங்கள், அரசியலமைப்பில் கொண்டு வரப்பட்ட 13ஆம் திருத்தத்திற்கிணங்க 1987ஆம் ஆண்டைய மாகாண சபைகள் சட்டத்தின் மூலம் (Provincial Councils Act 1987) தாபிக்கப்பட்டனவாகும். அதிகாரத்தினைப் பகிர்ந்தளிக்கும் செயன் முறையின் ஒரு அங்கம் என்றவகையில் இம்மாகாண அரசாங்கங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன.

மாகாண சபைகளுக்கான அதிகாரங்கள் மூன்று பட்டியல்களினூடாக பகிரப்பட்டுள்ளன. முதலாவது பட்டியல் மாகாண சபைகளுக்கான அதிகாரங்களையும் இரண்டாவது பட்டியல் மத்தியரசுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களையும் மூன்றாவது பட்டியல் மத்திய, மாகாண அரசாங்கங்கள் இணைந்து நிறைவேற்றும் ஒத்தியங்கு அதிகாரத்தினையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. மாகாணங்களுக்கு அதிகாரம் பகிர்ந்தளிக்கும் இச்செயன் முறை தனியரசுக் கோரிக்கைக்கான மாற்றுத் தீர்வாக முன்வைக்கப்பட்டது. அதேவேளை, அரசாங்கச் செயன்முறையில் பிரஜைகளின் ஜனநாயகப்

பங்குபற்றலினை அதிகரிக்கச் செய்வதற்கான ஒரு நடவடிக்கையாகவும் இது பார்க்கப்படுகின்றது.

மாகாண நிருவாகத்திற்கு உதவியளிக்கத்தக்கதாக அரசியலமைப்புக்கான 13ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் மாகாண சபைகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. ஆளுநர், அமைச்சர்கள் சபை, மாகாண சபை உறுப்பாண்மை, கட்டமைப்பு, அதிகாரம் என்பவற்றுக்கான அங்கீகாரத்தினை இத் திருத்தம் வழங்குகின்றது. மேலும் சுயாட்சியினை உறுதி செய்யத்தக்கவகையில் ஒவ்வொரு மாகாணங்களிலும் ஒரு மேல் நீதிமன்றம் தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. இம்மாகாண சபைகளுக்கு உள்ளூராட்சி மன்றங்களை மேற்பார்வை செய்தல் தொடர்பான அதிகாரங்கள் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளதனால் அவற்றினைக் கையாளுகின்ற பொறுப்பினை மாகாண உள்ளூராட்சி அமைச்சர் பெற்றுள்ளதுடன் அதற்கான அதிகாரத்துவம் மாகாண உள்ளூராட்சி ஆணையாளருக்கும் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒவ்வொரு மாகாணமும் 5 ஆண்டு காலத்திற்கு பதவி வகிக்கவென ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் ஆளுநரினால் தலைமை தாங்கப்படும். மாகாணங்களில் கொள்கை அமுலாக்கம் முதலமைச்சரினால் தலைமை தாங்கப்படும் மாகாண அமைச்சர்கள் சபையின் ஆலோசனையின் பேரில் ஆளுநரினால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. அமைச்சர்கள் சபையானது முதலமைச்சர் தவிரந்த நான்கிற்கு மேற்படாத ஏனைய அமைச்சர்களைக் கொண்டுள்ளது.

மாகாண சபைகள் ஒரு தவிசாளரையும் ஒரு பிரதித் தவிசாளரையும் கொண்டுள்ளன. இவர்கள் இருவரும் சபையின் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களினால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். மாகாணங்களுக்கான பிரதம செயலாளர் சிரேஷ்ட சிவில் சேவையாளர்களுள் இருந்து ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படுகிறார்.

இவ்வகையில் அரசாங்கத்தின் இரண்டாவது மட்டமாக இலங்கையின் ஒன்பது மாகாணங்களிலும் உள்ள மாகாண அரசாங்கங்கள் விளங்குகின்றன.

இம்மாகாணங்கள் நிருவாக நோக்கத்திற்காக 25 மாவட்டங்களாகவும் சுமார் 335 பிரதேச செயலகங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பிரதேச செயலகங்கள் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளுடன் இணைந்த செயற்பாட்டினை மேற்கொள்கின்றன.

2.3 உள்ளூராட்சி அரசாங்கம்

அரசாங்கத்தின் மூன்றாவது மட்ட பிரதான செயற்பாட்டு நிறுவனமாக உள்ளூர் அதிகார சபைகள் விளங்குகின்றன. இவ்வாட்சிப் படிநிலையினைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யத்தக்க மூன்று பிரதான உள்ளூர் அரசாங்க நிறுவனங்கள் இன்று நடைமுறையில் உள்ளன. அவை மாநகர சபை, நகர சபை, பிரதேச சபை என்பனவாகும்.

நகர சபை 1939ஆம் ஆண்டைய நகர சபை கட்டளைச் சட்டத்தின் (Urban Councils Ordinance 1939) மூலமும் மாநகர சபைகள் 1947ஆம் ஆண்டைய மாநகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் (Municipal Councils Ordinance 1947) மூலமும் பிரதேச சபைகள் 1987ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட 15ஆம் இலக்க பிரதேச சபைகள் சட்டத்தின் (Pradeshiya Sabhas Act (No.15) 1987) மூலமும் தாபிக்கப்பட்டன. தற்சமயம் அரசாங்கத்தின் மூன்றாவது மட்ட படிநிலையினைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் சுமார் 341 உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் 24 மாநகர சபைகளும் 41 நகர சபைகளும் 276 பிரதேச சபைகளும் அடங்கும்.

இவ் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளுக்கான நிதிகள் மத்திய அரசாங்கத்தினாலும் மாகாண அரசாங்கத்தினாலும் வழங்கப்படுகின்றன. இதற்கு மேலதிகமாக வரிகளை அறவிடுதல், பாவனையாளர் கட்டணங்களை அறவிடுதல், சொத்துக்களை வாடகைக்கு விடல் போன்றவற்றின் மூலமும் நிதிகளைத் திரட்டுவதற்கும் அவற்றுக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

மாகாண சபைகள் உள்ளக சட்டம் - ஒழுங்கு, உள்ளூராட்சி, மாகாண பொருளாதாரத் திட்டங்கள், கல்வி, வீடமைப்பு, விவசாயம் போன்றவற்றிற்கு

பொறுப்பாக்கப்பட்டிருக்க, உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் கலாசார, சுகாதார, பயன்பாட்டுச் சேவை, உள்ளூர் வீதி அபிவிருத்தி போன்றவற்றிக்குப் பொறுப்பாக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுக்கு மேலதிகமாக பிரதேச சபைகள் சில அபிவிருத்திசார் பொறுப்புடைமையினைக் கொண்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

உள்ளூர் அதிகார சபைகள் மத்தியரசாங்கத்தினாலும் மாகாண சபைகளினாலும் இயற்றப்பட்டு உள்ளூராட்சி அமைச்சரின் அங்கீகாரத்தினைப் பெற்ற சட்டங்களின் வாயிலாக அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. மாகாண சபைகள், உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் தொடர்பான தேசிய மட்ட கொள்கை உருவாக்கம், அதன் அமுலாக்கம் என்பவற்றுக்கு பொறுப்பாக தேசிய மட்டத்தில் மாகாண சபைகள் மற்றும் உள்ளூராட்சி அமைச்சர் ஒருவர் காணப்படுகின்றார். இவர் குறித்த கொள்கைகளின் உள்ளூர் மட்ட அமுலாக்கத்தினை உறுதிசெய்கிறார்.

உள்ளூர் அதிகார சபைகளை உருவாக்குவதற்கான குழுக்களின் பரிந்துரைகளைப் பெற்றதன் பின்னர் குறித்த பிரதேசத்தில் உள்ளூராட்சி அதிகார சபையினை நிறுவுவதற்கும் நடைமுறையில் உள்ள உள்ளூராட்சி மன்றத்தினை தரமுயர்த்துவதற்கும் தேசிய மட்ட அமைச்சருக்கு அதிகாரமுண்டு.

உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் தொடர்பான சட்டத்திற்கிணங்க தேசிய மட்ட அமைச்சர் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் கால எல்லையினை ஒரு வருடத்தினால் நீடிப்பதற்கும் பதவிக்காலத்தினை வரையறுப்பதற்கும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளார். தேசிய மட்டத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள நிதிக் குழு மாகாணங்களுக்கான நிதி ஒதுக்கீடு மற்றும் நிதி நிருவாகம் தொடர்பான ஆலோசனைகளை வழங்குகின்றது (அமீர்தீன், 2001).

1999ஆம் ஆண்டைய உள்ளூராட்சி மன்ற சீர்திருத்த ஆணைக்குழுவினால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட விடயங்களை அமுலாக்கும் பொறுப்பினையும் மாகாண சபைகள் மற்றும் உள்ளூராட்சி அமைச்சர் பெற்றுள்ளார். இவ்வாணைக்

குழு கவனத்திற்கொண்ட பிரதான விடயங்களாவன: பிரஜைகள் பங்கேற்பு, உள்ளூர்மட்ட பிரஜைகளுக்கான பதிலிறுத்தல், உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் வினைத்திறன் - செயற்றிறன் - விளைதிறன் என்பவற்றினை மேம்படுத்துதல், பிரஜைகள் பட்டயத்தினை விருத்திசெய்தல் என்பனவாகும் (புஞ்சிகேவா, 2007).

இதுவிடயத்தில் குறித்த அமைச்சுக்கு உள்ளூராட்சிக்கான இலங்கை நிறுவகத்தின் ஆதரவு கிடைக்கப்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதற்கமைய மாகாண சபைகள் உள்ளூராட்சி அமைச்சு உள்ளூராட்சி மன்ற ஊழியர்கள், மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் ஆகியோருக்கான திறன் விருத்தி நிகழ்ச்சிகளை நடாத்திவருகின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சுருக்கம்

இலங்கையில் மத்திய அரசாங்கம் என்பது ஜனாதிபதி, பிரதமர், அமைச்சர்கள், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள், உயர் நீதியாளர்கள் என்போரை உள்ளடக்கியதொரு அரசாங்கப் பொறிமுறையாகும்.

இலங்கை அரசியலமைப்பில் கொண்டுவரப்பட்ட பதின்மூன்றாவது திருத்தத்தின் மூலம் இலங்கையில் மாகாண அரசாங்க முறைமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

இலங்கையின் ஆட்சி படிநிலையமைப்பில் மூன்றாவது நிலையில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் செயறாப்படுகின்றன.

பிரதான சொற்கள்

ஜனாதிபதி, பிரதமர், அமைச்சரவை, மாகாண அரசாங்கம், மாகாண சபை, மாநகர சபை, நகர சபை, பிரதேச சபை

பயிற்சி வினாக்கள்

சமகால இலங்கையின் அரசாங்கப் படிநிலையமைப்பினைத் தெளிவுபடுத்துக.

இலங்கையின் அரசாங்கப் படிநிலையமைப்பில் கவனம் செலுத்தி பின்வரும் அரசாங்க முறைமைகளைப் பரிசீலிக்குக.

1. மத்திய அரசாங்கம்
2. மாகாண அரசாங்கம்
3. உள்ளூராட்சி அரசாங்கம்

இலங்கையின் அரசாங்கக் கட்டமைப்பில் முன்றாவது படிநிலையினை உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் பிரதிபலிப்பது குறித்துக் கருத்துரைக்குக.

உசாத்துணைகள்

Parliament of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka. (1987). *Thirteenth Amendment to the Constitution of Democratic Socialist Republic of Sri Lanka*. Colombo: Department of State Printing.

Parliament of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka. (1987). *Municipal Council Ordinance and Amendment Act 1987*. Colombo: Department of Government Printing.

Parliament of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka. (1987). *Pradeshiya Sabha Act No.15 of 1987*. Colombo: Department of State Printing.

Parliament of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka. (1987). *Thirteenth Amendment to the Constitution of Democratic Socialist Republic of Sri Lanka*. Colombo: Department of State Printing.

அமீர்தீன், வீ. (2001). *பொதுத்துறை நிர்வாகம்: ஓர் அறிமுகம்*. கண்டி: தகவல் நலன்புரி அமைப்பு.

சிவராஜா, அ. (1994). *இலங்கை அரசியல்*. கொழும்பு: குமரன் பதிப்பகம்.

புஞ்சிகேவா, எஸ்.ஜி. (2007). *உள்ளூராட்சி சட்டங்கள்*. கொழும்பு: மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம்.

அத்தியாயம் - 03

உள்ளூராட்சி முறையின் வரலாறு

உள்ளடக்கங்கள்

3.1 காலனித்துவத்திற்கு முந்திய காலம்	28
3.2 காலனித்துவ காலம்	29
3.3 சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய காலம்	30

அத்தியாய சுருக்கம்

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் வரலாறு மிகத்தொன்மையானது. எனினும் தற்போது நடைமுறையில் இருக்கும் உள்ளூராட்சி முறை புராதன கால உள்ளூராட்சி முறையின் ஒரு தொடர்ச்சியன்று. அவற்றின் கட்டமைப்பு, கடமைப் பொறுப்புக்கள் வேறுபட்டனவாகும். நவீன உள்ளூராட்சி முறை 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியில் பிரித்தானியரினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதனால் பிரித்தானிய உள்ளூராட்சி முறைமையில் காணப்பட்ட பல பண்புகள் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி முறைமையிலும் பாதிப்பினைச் செலுத்தியுள்ளன. இவ் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையின் வரலாற்றுப் பின்புலம் குறித்த சில விடயங்களை இவ்வத்தியாயத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

இலங்கை புராதன காலம் முதல் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையினை செயற்படுத்தி வந்துள்ளது. பிரதேசங்களில் வாழுகின்ற மக்களின் அரசியல் தேவையினைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு சிறந்த ஒரு உபாயமாக உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. இம்முறை இலங்கையில் நீண்டகால வரலாற்றினைக் கொண்டது. அவ்வரலாறு குறித்த தகவல்களை மாணவர்களுக்கு தெளிவுபடுத்துவதே இவ்வத்தியாயத்தின் நோக்கமாகும்.

கற்றல் பெறுபேறுகள்

இவ்வத்தியாயத்தினை மாணவர்கள் திறம்படக் கற்பதன் மூலம் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையின் நீண்ட வரலாற்று செயன்முறையினை அறிந்து கொள்ளக் கூடிய அடிப்படை விளக்கங்களை பெற்றுக்கொள்வர்.

3.1 காலனித்துவத்திற்கு முந்திய காலம்

புராதன காலத்தில் இலங்கைச் சமூகத்தின் பொருளாதார, சமூக, நிர்வாக நடவடிக்கைகள் கிராமம் என்ற அடிப்படையில் காணப்பட்டதுடன் அது ‘கம்பொஐக’, ‘பரமுக’ போன்ற பதவிகளை வகித்த ‘கம்தெடுவன்’ எனப்படும் கிராமப் பாதுகாவலர்களின் நிர்வாகத்தின் கீழ் காணப்பட்டது. அவ்வாறே அநுராதபுர காலத்தில் ‘நகர குத்திக’ எனும் பெயரில் தற்போதைய ‘நகர முதல்வர்’ பதவிக்கு சமமான பொறுப்புக்களைக் கொண்ட ஒருவரின் நிர்வாகம் இருந்தது (அபயவர்த்தனா, 2004).

மேலும் ‘கிராம சபை’, ‘மாவட்ட சபை’, ‘நாட்டுப்புற சபை’ போன்ற பிரதேசமட்ட நிர்வாக முறைகள் ஆரம்பகால இலங்கையில் நடைமுறையில் இருந்திருக்கின்றன. மஹாவம்சம், பல கல்வெட்டுக்கள், ரொபர்ட் நொக்ஸ் அவர்களின் எழுத்துக்கள் போன்றன இவ்வரலாற்று நிறுவனங்களின் இருப்பினை உறுதிப்படுத்துகின்றன (அபயவர்த்தனா, 2004). சுமார் இருபத்தைந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் கி.மு.420 காலத்தில் பண்டுகாபயன் அரசரினால் கிராம எல்லைகள் வரையறுக்கப்பட்டு, கிராம சபைகள் பேணிவரப்பட்டதாக மஹாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1955இல் வெளியிடப்பட்ட ‘சொக்சி ஆணைக்குழு’ அறிக்கையிலும் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்து கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதியில் ‘கம்சபாக்கள்’ எனப்படும் கிராம சபை முறை நிலவியிருந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (அபயவர்த்தனா, 2004).

கோட்டே, கண்டி இராச்சிய காலத்திலும் கிராமிய ஆட்சி நடைமுறை நிலவி வந்திருக்கின்றது. கண்டி யுகத்தில் உடரட்ட மஹாதிசா: திசா, ரட்ட

என்று பிரிக்கப்பட்டு அரசனின் ஆட்சியின் கீழ் காணப்பட்ட போது கிராம சபை என்ற ஆட்சி அமைப்பின் கீழ் கிராமங்கள் நிர்வகிக்கப்பட்டுள்ளன (இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004).

3.2 காலனித்துவ காலம்

இத்தகைய வரலாற்றுப் பின்புலங்கள் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி முறையின் தோற்றத்தினை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. எனினும் 1505இன் பின்னர் ஏற்பட்ட ஐரோப்பியரின் வருகை இவ் உள்ளூர் நிர்வாக அமைப்பில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தது. அதிலும் குறிப்பாக 1796 முதல் பிரித்தானியர் இந்நாட்டின் நிர்வாகத்தினை கையேற்றபோது நிர்வாக முறையில் பாரிய சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டனர். இதன் ஒரு கட்டமாக 1818ஆம் ஆண்டு வரை காலமும் நடைமுறையில் இருந்த ‘கம்சபா’ முறை ஒழிக்கப்பட்டது (அபயவர்த்தனா, 2004).

1833இல் பிரித்தானியர் அறிமுகப்படுத்திய கோல்புறாக் கமெறன் சீர்திருத்தம் கண்டிய, கரையோர நிர்வாகத்தினை ஒருங்கிணைத்ததுடன் முழு நாட்டையும் ஐந்து மாகாணங்களாகப் பிரித்து, அரசாங்க அதிபரின் நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டுவந்தது.

மேலும் பிரித்தானியர் உள்ளூராட்சி முறையுடன் தொடர்புடைய பல புதிய நிறுவனங்களை அறிமுகம் செய்தனர். இதற்கமைய 1861இன் 10ஆம் இலக்க சட்டத்தின் கீழ் மாகாண வீதிக்கமிட்டி உருவாக்கப்பட்டது. 1865இல் நிறைவேற்றப்பட்ட மாநகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழ் 1866இல் கொழும்பு, கண்டி ஆகிய நகரங்களில் மாநகர சபைகள் தாபிக்கப்பட்டன (இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004).

1871இல் கிராமப் பணிகள் சபைகள் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. 1892இல் சிறிய கிராமங்களுக்கான சுகாதார சபைகள் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. 1898இல் சுகாதாரத்துக்கும் அபிவிருத்திக்குமான உள்ளூர் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. இச்சட்டங்களின் வாயிலாக உள்ளூர் ஆட்சியுடன் தொடர்புடைய பல்வேறு நிறுவனங்களை பிரித்தானியர் தாபித்தனர்.

1931இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட டொனமூர் சீர்திருத்தத்தின் மூலம் உள்ளூராட்சி மன்றங்களை ஊக்குவிக்கும் வேலைத்திட்டத்தினை பிரித்தானியர் ஆரம்பித்து வைத்தனர். இதன்படி பரந்தளவில் அதிகாரத்தையும் கடமைகளையும் உள்ளூர் அதிகார சபைகளுக்கு பொறுப்பளித்தல், தேர்தலின் மூலம் அவற்றுக்கான உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தல், உள்ளூராட்சி விடயங்கள் தொடர்பில் நியமனம் செய்யப்பட்டிருந்த உத்தியோகத்தார்களைக் கொண்ட பல்வேறு சபைகளை அதிகாரம் இழக்கச் செய்தல் போன்ற விடயங்களிலும் கவனம் செலுத்தப்பட்டது (அபயவர்த்தனா, 2004).

1939இல் நகர சபைகள் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டு சுகாதார சபைகளுக்குப் பதிலாக நகர சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. 1946ஆம் ஆண்டு 3ஆம் இலக்க பட்டின சபை சட்டத்தின் கீழ் பட்டின சபைகள் தாபிக்கப்பட்டன. 1947ஆம் ஆண்டளவில் மாநகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டு மாநகர சபை முறை விரிவுபடுத்தப்பட்டது.

இதன்படி 1947ஆம் ஆண்டளவில் மாநகர சபை (Municipal Council), நகர சபை (Urban Council), பட்டின சபை (Town Council), கிராம சபை (Village Council) என நான்கு உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் செயற்பட்டன. ஆரம்ப காலத்தில் உத்தியோகத்தார்களை பிரதிநிதிகளாகக் கொண்டிருந்த மேற்குறிப்பிட்ட நிறுவனங்கள் மக்கள் பிரதிநிதிகளின் நிர்வாகத்திற்கு கையளிக்கப்பட்டன. மத்திய நிர்வாகத்தினை இலகுபடுத்தல், இச்சபைகளுக்கு கூடுதல் அதிகாரங்களை வழங்குதல், பிரதேச அபிவிருத்திக்கான மேலதிக வருமான வழிகளை இனங்காணல் ஆகிய நோக்கங்களுக்காகவே இம்மன்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டன (அபயவர்த்தனா, 2004).

3.3 சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய காலம்

சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் பதவியேற்ற அரசாங்கங்கள் பிரித்தானியர் அறிமுகப்படுத்திய உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையினை தொடர்ந்தும் பேணியதுடன் அவற்றின் அதிகார நிலைகள், கட்டமைப்பு என்பவற்றில்

சில மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தன. இதற்கமைய 1952இல் அரசாங்கம் உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் அதிகாரங்களை அதிகரிக்கும் சட்டத்தினை அறிமுகப்படுத்தியது.

உள்ளூராட்சி முறையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தத்தக்க வகையில் 1980ஆம் ஆண்டின் 35ஆம் இலக்கச் சட்டத்துக்கமைய மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. 1981 வரை செயற்பட்ட இம்முறை காரணமாக பட்டின சபைகளும் கிராம சபைகளும் செயலிழந்தன. அவ் அமைப்புக்களின் அதிகாரங்களும் பொறுப்புக்களும் சொத்துக்களும் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளுக்கு இடமாற்றப்பட்டன. எனினும் இம்முறை உள்ளூராட்சி மன்றங்களைப் போன்ற ஒரு முறையல்ல என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது (இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004).

1987ஆம் ஆண்டின் 15ஆம் இலக்க பிரதேச சபைகள் சட்டத்தின் மூலம் உள்ளூராட்சி முறையில் மற்றுமொரு பிரதான மாற்றம் ஏற்பட்டது. அதன்படி மாநகர, நகரப் பிரதேசங்கள் தவிர்ந்த கிராமப் பிரதேசங்களில் பிரதேச சபைகள் தாபிக்கப்பட்டன. மேலும் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் செய்யப்பட்ட 13ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் உள்ளூராட்சி விடயங்கள் மாகாண சபைகளுக்கு பொறுப்பாக்கப்பட்டன.

மேலும் சுதந்திரத்தினை அடுத்துள்ள ஆண்டுகளில் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையினை மறுசீரமைப்பதற்கான பல்வேறு நடவடிக்கைகள் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளன. மொரகொட குழு (1979), விக்டர் தென்னக்கோன் ஆணைக்குழு (1979), கிராமோதய சபைகள் குழு (1980), வனசிங்க கமிட்டி (1987), உள்ளூராட்சி மறுசீரமைப்புக்கான ஜனாதிபதி ஆணைக்குழு (1999), பிரஜைகள் பட்டயம் (2007), உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கான தேசிய கொள்கைகள் (2009) என்பன அவற்றுள் சிலவாகும். அண்மைய ஆண்டுகளில் உள்ளூராட்சி அரசாங்க மறுசீரமைப்பில் அரசாங்கம் கூடிய கவனம் செலுத்தி வருகின்றது. இதற்கமைய உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேர்தல் முறையில் மாற்றங்கள் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன.

சுருக்கம்

புராதன மன்னராட்சிக் காலத்தில் பல்வேறு அரசியல் நிறுவன அமைப்புக்களினூடாக உள்ளூராட்சி அமைப்புக்கள் செயற்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன.

இலங்கை உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறை விடயத்தில் நீண்ட வரலாற்றினைக் கொண்டுள்ளபோதிலும் அம்முறையினை நவீனமயப்படுத்தியவர்கள் பிரித்தானியர்களே.

சுதந்திரத்திற்கு பிந்திய இலங்கையின் அரசாங்கங்கள் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையின் முக்கியத்துவத்தினை உணர்ந்து பல்வேறு மறுசீரமைப்புக்களினூடாக உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையினை இன்று வரை செயற்படுத்தி வருகின்றன.

பிரதான சொற்கள்

கம்சபா, ரட்ட சபா, மன்னராட்சி, பிரித்தானியர் ஆட்சி, சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய உள்ளூராட்சி நிருவாகம்

பயிற்சி வினாக்கள்

புராதன காலம் முதல் இலங்கையில் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறை வளர்ந்துவந்த விதத்தினை தெளிவுபடுத்துக.

இலங்கை உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையின் வரலாற்றினைப் பின்வரும் தலைப்புக்களின் கீழ் ஆராய்க.

1. காலனித்துவத்திற்கு முந்திய காலம்
2. காலனித்துவ காலம்
3. காலனித்துவத்திற்குப் பிந்திய காலம்

“இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறை நீண்டகால வரலாற்றினைக் கொண்டுள்ளபோதிலும் அம்முறையினை நவீனமயப்படுத்தியவர்கள் பிரித்தானியர்களே.” ஆராய்க.

உசாத்துணைகள்

அபயவர்தனா, எச்.ஏ.பி. (2004). *பிரதேச சபை சேவைகள் (மொழிபெயர்ப்பு நூல்)*. நுகேகொட: தீபானி பதிப்பகம்.

இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம். (2004). *உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான அலுவலக நடைமுறைக் கோவை*. கொழும்பு: இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம்.

சிவராஜா, அ. (1994). *இலங்கை அரசியல்*. கொழும்பு: குமரன் பதிப்பகம்.

அத்தியாயம் - 04

உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறை தொடர்பான அரசியலமைப்பு மற்றும் பாராளுமன்ற சட்ட ஏற்பாடுகள்

உள்ளடக்கங்கள்

4.1 அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகள்	35
4.2 பாராளுமன்றச் சட்ட ஏற்பாடுகள்	36
4.3 உள்ளூராட்சி தொடர்பான ஏனைய சட்ட ஏற்பாடுகள்	38

அத்தியாய சுருக்கம்

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறை மிக நீண்டகால வரலாற்றினைக் கொண்டது என்ற விபரத்தினை முன்னைய அத்தியாயத்தில் கற்றுக்கொண்டோம். இவ்வரலாற்று செயன்முறையின் போது உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையினை ஒழுங்குபடுத்தக்கூடிய பல்வேறு சட்ட ஏற்பாடுகள் உருவாக்கப்பட்டன. இச்சட்ட ஏற்பாடுகளுள் சில அரசியலமைப்பு ரீதியானவை. வேறு சில சட்ட ஏற்பாடுகள் பாராளுமன்றத்தினால் இயற்றப்பட்டவையாகும். அந்தவகையில் தற்போதைய இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைக்கு அடிப்படையாக உள்ள சில அரசியலமைப்பு மற்றும் பாராளுமன்ற சட்ட ஏற்பாடுகள் குறித்த அறிமுக விளக்கம் இவ்வத்தியாயத்தில் தரப்பட்டுள்ளது.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்கள் சட்டத்தின் மூலம் தாபிக்கப்படும் உப ஆட்சித் தாபனங்களாகும். இத்தாபனங்களின் அதிகாரங்களும் பணிகளும் அவற்றின் செயற்பாட்டு ஒழுங்குகளும் சட்டத்தினூடாக வரையறுக்கப்படுகின்றன. அத்தகைய சட்ட ஏற்பாடுகள் குறித்த அறிமுக விளக்கத்தினை வழங்குவதே இவ்வத்தியாயத்தின் நோக்கமாகும்.

கற்றல் பெறுபேறுகள்

இவ்வத்தியாயத்தினை மாணவர்கள் திறம்படக் கற்பதன் மூலம் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைக்கு அடிப்படையாக உள்ள முக்கிய சில சட்ட ஏற்பாடுகள் குறித்த தெளிவினைப் பெற்றுக்கொள்வர்.

4.1 அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகள்

அரசியல் யாப்பின் மூலம் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கு அதிகாரம் பகிர்ந்தளிக்கப்படவில்லை. எனினும் மாகாணங்களுக்கு அதிகாரத்தினைப் பகிர்ந்தளிப்பதற்காக அரசியலமைப்பில் கொண்டுவரப்பட்ட 13ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் இதுவரை நடைமுறையில் இருந்த உள்ளூராட்சி முறையில் சில மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1987 வரை மத்திய அரசாங்கம் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் மீது செலுத்திய கட்டுப்பாடுகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்குமிடையே மாகாண சபைகள் என்ற அடுக்கு உருவாக்கப்பட்டது.

அரசியலமைப்பிற்கான இத்திருத்தத்தின் மூலம் மத்திய அரசாங்கம் வசமிருந்த உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களை நிருவகிக்கும் முகாமைத்துவம் செய்யும் அதிகாரம் மாகாண சபைகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இதனால் மாகாண சபைகளுக்கு அடுத்துள்ள நிறுவன அமைப்பாகவும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் தொழிற்படுகின்றன. இவ்வகையில் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தொடர்பான பிரதான அரசியலமைப்பு விதியாகவும் இத்திருத்தம் உள்ளது.

இத்திருத்தத்தில், “உள்ளூர் அதிகார சபைகள் தற்போது நடைமுறையில் இருக்கும் மாநகர, நகர சபைகள் சட்டத்தின் கீழ் உரித்தாக்கப்பட்ட அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும் எனவும் பிரதேச சபைகள் அதற்குரித்தான சட்டத்தின் கீழும் அதிகாரத்தினைப் பெற்றிருக்கும். மேலதிக அதிகாரங்களை மாகாண சபைகள் உள்ளூர் அதிகார சபைகளுக்கு ஒப்படைப்பதற்கு இத்திருத்தம் வழிவகுப்பதுடன் அவ்வதிகாரங்கள் மாகாண

சபைகளால் கையேற்கப்படாது” எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (அரசியலமைப்புக்கான 13ஆம் திருத்தம், 1987).

அரசியலமைப்புக்கான 13ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் கொண்டுவரப்பட்ட மாகாண சபைகள் சட்டத்தின் கீழ் உள்ளூராட்சி தொடர்பான விடயங்கள் மாகாண சபைகளுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ள போதிலும் உள்ளூர் அதிகார சபைகளுடன் தொடர்புடைய அரசியலமைப்புசாராத பல சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. அச்சட்டங்களே உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் கட்டமைப்பு, பணிகள் முதலானவற்றை தெளிவுறுத்துகின்றன (அரசியலமைப்புக்கான 13ஆம் திருத்தம், 1987).

4.2 பாராளுமன்றச் சட்ட ஏற்பாடுகள்

உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறை தொடர்பான முக்கிய சட்டங்களாக 1939ஆம் ஆண்டைய 61ஆம் இலக்க நகர சபைக் கட்டளைச் சட்டம் (Urban Councils Ordinance 1939), 1947ஆம் ஆண்டைய 29ஆம் இலக்க மாநகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டம் (Municipal Councils Ordinance 1947), 1987ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட 15ஆம் இலக்க பிரதேச சபைகள் சட்டம் (Pradeshiya Sabhas Act (No.15) என்பன காணப்படுகின்றன.

4.2.1 நகர சபைக் கட்டளைச் சட்டம் (1939)

1931ஆம் ஆண்டு முன்வைக்கப்பட்ட உள்ளூராட்சி மறுசீரமைப்பு யோசனையினை அடுத்து, 1939ஆம் ஆண்டு 61ஆம் இலக்க நகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இதன்படி அக்காலத்தில் செயற்பட்ட 27 நகர அபிவிருத்திச் சபைகள் நகர சபைகள் என பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. நகர சபைகளின் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 6 இற்கும் 12 இற்கும் உட்பட்டதாக ஆக்கப்பட்டது. நகர சபைக்கான தலைவரை சபையில் இடம்பெறும் வாக்கெடுப்பின் மூலம் தெரிவு செய்யும் நடைமுறை கொண்டு வரப்பட்டது.

மாநகர சபைகளைக் கொண்டிருக்காத அபிவிருத்தியடைந்து வரும் பிரதேசங்கள் நகர சபைகளாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டன. 1980ஆம்

ஆண்டில் இவ்விதம் அமைக்கப்பட்ட 39 நகர சபைகள் தொழிற்பட்டன. எனினும் 1980-1987 காலப்பகுதியினுள் எந்தவொரு மாநகர சபையும் புதிதாக உருவாக்கப்படவில்லை. 1939ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இன்று வரை நகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தில் பல்வேறு திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன (அபயவர்த்தனா, 2004).

4.2.2 மாநகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டம் (1947)

மாநகர சபைகள் 1947ஆம் ஆண்டைய மாநகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழ் தாபிக்கப்பட்டது. இவ்வாண்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட 29ஆம் இலக்கச் சட்டத்தின்படி உள்ளூராட்சி அமைச்சர் எந்தவொரு பிரதேசத் தினையும் மாநகர சபை எனப் பிரகடனப்படுத்தி அதன் எல்லைகளை வரையறுக்க முடியும்.

அவ்வாறு பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட மாநகரத்துக்காக அமைத்துருவாக்கப்படும் மாநகர சபைக்கு பதவிப்பெயரையும் குறித்தொதுக்க முடியும். மாநகர சபைகள் உயர் மட்டத்திலான நகர்ப்புற பண்புகளைக் கொண்ட பிரதேசங்களிலேயே அமைக்கப்படுகின்றன. இதனால் அவற்றின் வருமானமும் செலவும் ஏனைய உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் வருமானம், செலவினைக் காட்டிலும் அதிகமானதாகும் (புஞ்சிகேவா, 2007).

4.2.3 பிரதேச சபைகள் சட்டம் (1987)

இலங்கையின் உள்ளூர் நிருவாக அமைப்பில் காணப்படும் பல்வேறு குறைபாடுகளை நீக்கும் வகையில் உள்ளூராட்சி நிருவாகக் கட்டமைப்பில் 1987ஆம் ஆண்டு மாற்றங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. இதன்படி 1987ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 16ஆம் திகதி 15ஆம் இலக்க பிரதேச சபைகள் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இதன்மூலம் நாடெங்கிலும் உள்ள பின்தங்கிய பிரதேசங்களில் பிரதேச சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. உள்ளூர் மட்டங்களின் நிருவாகம் மற்றும் அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளின்போது பிரதேச மக்களின் பங்குபற்றுதலினை உறுதிசெய்யும் நோக்கில் இம்மாற்றம் ஏற்படுத்தப்பட்டது (அபயவர்த்தனா, 2004).

4.3 உள்ளூராட்சி தொடர்பான ஏனைய சட்ட ஏற்பாடுகள்

1. பொருள்கோடல் கட்டளைச் சட்டம்
2. ஏலவிற்பனை முகவர்கள் தொடர்பான கட்டளைச் சட்டம்
3. ஊழியர் நட்டஈட்டு கட்டளைச் சட்டம்
4. நிறுவனங்கள் அளவைகள் கட்டளைச் சட்டம்
5. பகிரங்க அரங்காடல் கட்டளைச் சட்டம்
6. பெருந்தெருக்கள் கட்டளைச் சட்டம்
7. தோட்ட வீதிகள் சம்பந்தமான கட்டளைச் சட்டம்
8. தோட்ட வீதிகளை பொது வீதிகளாக மாற்றியமைக்கும் கட்டளைச்சட்டம்
9. ஆயக் கட்டளைச் சட்டம்
10. மோட்டார் வாகன கட்டளைச் சட்டம்
11. உணவு மற்று ஒளடதச் சட்டம்
12. தனிமைப்படுத்தலும் நோய்த்தடையும் பற்றிய கட்டளைச்சட்டம்
13. மின்சார கட்டளைச் சட்டம்
14. தொழுநோய்க் கட்டளைச் சட்டம்
15. தொல்லைகள் கட்டளைச் சட்டம்
16. இடுகாடு, சுடுகாடுகள் கட்டளைச் சட்டம்
17. கிணறுகள், குழிகள் தொடர்பான கட்டளைச் சட்டம்
18. முத்திரைக் கட்டளைச் சட்டம்
19. பொது நிறுவனங்கள் கட்டளைச் சட்டம்
20. உள்ளூராட்சி மன்ற சட்டம்
21. உள்ளூராட்சி மன்ற ஓய்வுபெற்றவர்களுக்கான கட்டளைச் சட்டம்
22. உள்ளூராட்சி மன்ற சேவைகள் கட்டளைச் சட்டம்
23. உள்ளூராட்சி (பிராந்திய நிருவாகம்) கட்டளைச் சட்டம்
24. வரி மற்றும் மதிப்பீட்டுக் கட்டளைச் சட்டம்
25. கனியாட்டவரி கட்டளைச் சட்டம்
26. வீடமைப்பு நகர அபிவிருத்திக் கட்டளைச் சட்டம்
27. நாடு, நகர அபிவிருத்திக் கட்டளைச் சட்டம்
28. ஊன் வினைஞர் கட்டளைச் சட்டம்
29. வாடி வீடுகள் சட்டம்
30. உள்ளக கடன் அபிவிருத்தி நிதியக் கட்டளைச் சட்டம்

31. காணி கொள்ளல் சட்டம்
32. விசர்நாய்க் கட்டளைச் சட்டம்
33. நாய்களை பதிவுசெய்யும் கட்டளைச் சட்டம்
34. தெரு ஒன்றுதிரட்டல்களைக் கட்டுப்படுத்தும் கட்டளைச் சட்டம்
35. விலங்குகள் தொடர்பான கட்டளைச் சட்டம்
36. உணவுக் கட்டளைச் சட்டம்
37. உள்ளூராட்சி மன்ற வருடாந்த நிவாரண முத்திரைக் கட்டணம்
38. வியாபாரிகளுக்கு அனுமதிப்பத்திரங்களை பெற்றுக்கொடுக்கும் சட்டம்
39. உள்ளூராட்சி மன்ற ஓய்வூதியச் சட்டம்
40. இலங்கை மின்சார சபை சட்டம்
41. உள்ளூராட்சி சேவைகள் சட்டம்
42. உள்ளூராட்சி விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டம்
43. சொத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் கூற்றுச் சட்டம்
44. தேசிய நீர்வழங்கல் வடிகாலமைப்புச் சட்டம்
45. வீதிகளைப் பெயரிடுதல் சட்டம்
46. நினைவுச் சின்னங்களை நிர்மாணிப்பதை கட்டுப்படுத்தும் சட்டம்
47. களரிகள் பதிவுசெய்யும் கட்டளைச் சட்டம்
48. உள்ளூராட்சி மன்ற தேர்தல் ஏற்பாட்டு சட்டம்
49. நகர அபிவிருத்தி அதிகார சபைச் சட்டம்
50. உள்ளூராட்சி மன்ற உத்தியோகபூர்வ வாசஸ்தலங்கள் சட்டம்
51. உள்ளூராட்சி மன்ற மீள்மதிப்பிடும் வரிகளைக் குறைத்தல் சட்டம்
52. நகர அபிவிருத்திச் செயற்றிட்ட விசேட சட்டம்
53. வறிஞர் சகாயச் சட்டம்
54. மத்திய சூழல் அதிகார சபைச் சட்டம்
55. மாகாண சபைகள் சட்டம்

(இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004)

சுருக்கம்

அரசியலமைப்புக்கான பதின்மூன்றாவது திருத்தத்தின் மூலம் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களை கண்காணிக்கும் பொறுப்பு மாகாண சபைகளுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.

1939ஆம் ஆண்டைய நகர சபைக் கட்டளைச் சட்டத்தினூடாக நகர சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன.

1947ஆம் ஆண்டைய மாநகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தினூடாக மாநகர சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன.

1987ஆம் ஆண்டைய 15ஆம் இலக்கச் சட்டத்தினூடாக பிரதேச சபைகள் தாபிக்கப்பட்டன.

பிரதான சொற்கள்

பதின்மூன்றாவது திருத்தம், மாகாண சபைகள், நகர சபை கட்டளைச் சட்டம், மாநகர சபை கட்டளைச் சட்டம், பிரதேச சபைகள் சட்டம்

பயிற்சி வினாக்கள்

“இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்கள் சட்டத்தினால் தாபிக்கப்பட்டுள்ள அமைப்புக்களாகும்.” ஆராய்க.

“அரசியலமைப்புக்கான பதின்மூன்றாவது திருத்தத்தின் மூலம் இலங்கை உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்களின் அதிகார நிலை அடுக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளது.” ஆராய்க.

உசாத்துணைகள்

அபயவர்தனா, எச்.ஏ.பி. (2004). பிரதேச சபை சேவைகள் (மொழிபெயர்ப்பு நூல்). நுகேகொட: தீபானி பதிப்பகம்.

இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம். (2004). உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான அலுவலக நடைமுறைக் கோவை. கொழும்பு: இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம்.

புஞ்சிகேவா, எஸ்.ஜி. (2007). உள்ளூராட்சி சட்டங்கள். கொழும்பு: மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம்.

அத்தியாயம் - 05

உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையின் கட்டமைப்பு

உள்ளடக்கங்கள்

5.1 மாநகர சபைகள்	42
5.2 நகர சபைகள்	46
5.3 பிரதேச சபைகள்	51

அத்தியாய சுருக்கம்

உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் எனப்படுபவை பிரதேச மட்டத்தில் மக்களின் பொதுச் சுகாதாரம், பயன்பாட்டுச் சேவைகள், பொது வீதிகள், மக்களின் நலன்புரிச் சேவை, வசதிகள், பொழுதுபோக்கு, ஒழுங்குபடுத்தல், நிருவாகம் மற்றும் கட்டுப்பாட்டை மேற்கொள்வதற்காக தாபிக்கப்பட்டுள்ள மக்களின் முகவர் நிறுவனங்களாகும். இத்தகைய மூன்று பிரதான நிறுவனங்கள் இலங்கையில் தற்போது செயற்பாட்டில் உள்ளன.

அவை: (1) மாநகர சபைகள், (2) நகர சபைகள், (3) பிரதேச சபைகள். நகரமயமாக்கம் மேலான மட்டத்தில் காணப்படும் பிரதேசங்களில் மாநகர சபையும் அதற்கடுத்த பிரதேசத்தில் நகர சபையும் கிராமப் பகுதிகளில் பிரதேச சபையும் தாபிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை சட்ட அந்தஸ்துடைய நிறுவனங்களாகும். இந்நிறுவனங்களின் கட்டமைப்புக் குறித்த விடயங்களையே இவ்வத்தியாயம் அறிமுகம் செய்கின்றது.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

இலங்கையின் தற்போதைய உள்ளூராட்சி அரசாங்கக் கட்டமைப்பில் மூன்று முக்கிய நிறுவனங்கள் காணப்படுகின்றன. அம்மூன்று உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்களின் கட்டமைப்பினை மாணவர்கள் அறிந்து கொள்ளச் செய்வதே இவ்வத்தியாயத்தின் நோக்கமாகும்.

கற்றல் பெறுபேறுகள்

இவ்வத்தியாயத்தினை மாணவர்கள் திறம்படக் கற்பதன் மூலம் இலங்கையின் தற்போதைய உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்களின் அடிப்படைக் கட்டமைப்புத் தொடர்பான அடிப்படை அறிவினை மாணவர்கள் பெற்றுக்கொள்வர்.

5.1 மாநகர சபைகள்

மாநகர சபைகள் 1947ஆம் ஆண்டைய மாநகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழ் தாபிக்கப்பட்டன. இவ்வாண்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட 29ஆம் இலக்கச் சட்டத்தின்படி உள்ளூராட்சி அமைச்சர் எந்தவொரு பிரதேசத்தினையும் மாநகர சபை எனப் பிரகடனப்படுத்தி, அதன் எல்லைகளை வரையறுக்கமுடியும். மேலும் அவ்வாறு பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட மாநகரத்துக்காக அமைத்துருவாக்கப்படும் மாநகர சபைக்கு பதவிப் பெயரையும் குறித்தொதுக்க முடியும் (அமீர்தீன், 2001).

மாநகர சபைகள் உயர் மட்டத்திலான நகர்ப்புறப் பண்புகளைக் கொண்ட பிரதேசங்களிலேயே அமைக்கப்படுகின்றன. இதனால் அவற்றின் வருமானமும் செலவும் ஏனைய உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் வருமானம், செலவினைக் காட்டிலும் அதிகமானதாகும் (புஞ்சிகேவா, 2007).

மாநகர சபைகளின் சனத்தொகை, நிலப்பரப்பு என்பன கருத்திற் கொள்ளப்பட்டு அவற்றுக்கான உறுப்பினர் எண்ணிக்கையினை மத்திய அரசாங்கத்தின் உள்ளூராட்சி அமைச்சர் தீர்மானிப்பார். இவ்வுறுப்பினர்கள் 4 வருட உத்தியோகபூர்வ பதவிக் காலத்தினைக் கொண்டுள்ளனர். மாநகர சபைகள் ஒரு மேயரினால் அல்லது நகரத் தலைவரினால் தலைமை தாங்கப்படுவதுடன் பிரதி மேயர் ஒருவரையும் கொண்டிருக்கும் (புஞ்சிகேவா, 2007).

நகராதிபதி அல்லது மேயர் சபையின் கூட்டங்களுக்கு தலைமை தாங்குகிறார். குறைந்தபட்சம் மாதமொருமுறையாவது கூட்டங்கள் இடம்பெற வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. வருடாந்தம் சபையின் வரவு

செலவுத் திட்டம் நகராதிபதியினால் சமர்ப்பிக்கப்படும். மாநகர சபைகள் சட்டத்தின் 21ஆம் பிரிவிற்கிணங்க, மாநகர சபையின் அதிகாரங்களை செயற்படுத்துவது தொடர்பான தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளும் பொறுப்பு மாநகர சபை உறுப்பினர்களுக்குரியதாகும்.

மாநகர சபையினுள் அமைச்சர்கள் சபை என்ற ஒரு நிறுவனப் புறவமைப்புக் காணப்படுவதில்லை. எனினும் மாநகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் 26(1) பிரிவின்படி நிதி மற்றும் கொள்கைத் திட்டமிடல், வீடமைப்பு மற்றும் சமுதாய அபிவிருத்தி, தொழில்நுட்ப சேவைகள், சுற்றுச் சூழல், பொதுவசதிகளுக்கான நிலையியற் குழுக்களை நியமிப்பதற்கு மாநகர சபைகள் சட்டம் அங்கீகாரம் வழங்குகின்றது. விவேஷ குழுக்களைத் தாபிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளும் உள்ளன.

மாநகர சபையின் பிரதம அதிகாரியாக மாநகர ஆணையாளர் விளங்குகின்றார். மாநகர சபை பணிக்குழுவின் பிரதம அதிகாரியாக விளங்கும் இவர், அதன் நிறைவேற்று அதிகாரியுமாவார். தனது ஆளணியை முகாமைத்துவம் செய்வது அவரது பொறுப்பாகும். சபையின் பிரதம மக்கள் பிரதிநிதியான நகர முதல்வர் பதவி வெற்றிடமாகும் சந்தர்ப்பத்தில் அது பற்றித் தேர்தல் தெரிவத்தாட்சி உத்தியோகத்தருக்கு அறிவிக்கும் கடமைப்பொறுப்பும் ஆணையாளருக்கு உண்டு. நகர முதல்வர் மற்றும் துணை முதல்வர் ஆகிய பதவிகள் வெற்றிடமாகும் போது மாநகர ஆணையாளர் மாநகர முதல்வருக்கு எழுத்து மூலமான சட்டத்தினால் வழங்கப்பட்டுள்ள சிறப்புரிமைகள், அதிகாரங்கள், நடவடிக்கைகளை செயற்படுத்துவதற்கான அதிகாரம் பெற்றுள்ளார் (புஞ்சிகேவா, 2007).

நகராதிபதியின் அதிகாரங்களை நோக்குகின்றபோது பின்வரும் அதிகாரங்கள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்:

சபைக் கூட்டங்களுக்கும் செயற்குழுக் கூட்டங்களுக்கும் தலைமை தாங்குதல்.

சபையின் பிரதம நிறைவேற்று அதிகாரியாகக் கடமையாற்றுதல்.

உள்ளூராட்சி மன்ற பிரதேச, மாவட்ட அபிவிருத்தி செயற்குழுக்களின் உறுப்புரிமை.

ஆபத்து விளைவிக்கக் கூடிய மரங்களை வெட்டிவிடுமாறு அறிவிப்பு செய்தல்.

வரி விதிப்பதற்காகக் குறிப்பிட்ட தகவல்களை சமர்ப்பிக்குமாறு கட்டளையிடல்.

நகர முதல்வர் சபையின் அங்கீகாரம் இன்றியேனும் கடன்பெற முடியும்.

நிதி நிர்வாகத்தினை மேற்கொள்ளல் (வருடாந்த வரவு செலவுத் திட்டம்).

நகர முதல்வர் தனது அதிகாரங்களை ஒப்படைத்தல்.

விசேட விடயமொன்றைக் கலந்துரையாடுவதற்கு சபையினைக் கூட்டுதல்.

நிதித் தலைப்புக்கு உட்பட்டு அல்லது அதற்குப் புறம்பாக செலவு செய்யும் அதிகாரம்.

அறுதியிடும் வாக்குரிமை நகரத் தலைவருக்கு உண்டு.

மக்களின் நன்மை கருதி கண்காணிப்பதற்கான அதிகாரம்.

(மாநகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டம், 1947)

மாநகர சபையின் பிரதம அதிகாரியான மாநகர ஆணையாளர் பின்வரும் பணிகளைக் கொண்டுள்ளார்.

மாநகர சபையின் புத்தகங்கள், உறுதிகள், ஒப்பந்தங்கள், கணக்குகள், உறுதிச்சீட்டு, பதிவுகள் தொடர்பில் பொறுப்புக்கூறல்.

சபையின் பொது முத்திரையினை தன்பொறுப்பில் வைத்திருத்தல்.

மாநகர முதல்வர் பதவி வெற்றிடமாகும் சந்தர்ப்பத்தில் மாவட்ட தேர்தல் அதிகாரிக்கு எழுத்து மூலம் அறிவித்தல்.

அனுமதிப்பத்திரமின்றி நடாத்தப்படும் கைத்தொழிலொன்றை, வியாபாரமொன்றை மூடிவிடுமாறு கட்டளை பிறப்பிக்குமாறு நீதவான் நீதிமன்றத்திடம் கோரிக்கை விடுத்தல்.

வியாபார நிலையங்களை குத்தகைக்கு விடுதல், வாடகை கட்டணங்களை அறவிட்டுக்கொள்ளும் அதிகாரம்.

மாநகர முதல்வர் அல்லது துணை முதல்வர் பதவி வெற்றிடமாகும் சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களுக்குரிய பொறுப்புக்களை செயற்படுத்துதல்.

வருடாந்த நிர்வாக அறிக்கையை ஒழுங்குபடுத்தி, சபைக்கும் அமைச்சருக்கும் சமர்ப்பித்தல்.

கணக்காய்வு மேலதிக கட்டணங்களை அறவிட்டுக்கொள்ளுதல். ரூபா. 15000 ஐ தாண்டாத ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொள்ளல்.

ஏதேனும் ஒப்பந்தத்தை கையொப்பமிடுவதற்கு முன்னர் போதியளவு பிணையைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல்.

கேள்வி கோருதலும் விளம்பரப்படுத்துதலும் விற்பனைச் சான்றிதழில் கையொப்பமிடுதலும்.

சோலை வரி அல்லது வரி செலுத்தாமை காரணமாக அசைவற்ற சொத்துக்களை தடை செய்து, விற்பனை செய்வதற்கு தகுந்த உத்தியோகத்தரொருவருக்கு அதிகாரமளித்தல்.

(இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004)

சபையின் உரிமையில் யாராவது தலையிட்டாலோ, அதன் உத்தியோகத்தார்கள் அல்லது அதன் எல்லைக்குள் வாழும் பொதுமக்களின் உரிமைகளில் யாராவது தலையிட்டாலோ அல்லது அவர்களது கடமைகளைச் செய்யவிடாது யாரும் தடுத்தாலோ அதற்கெதிராகச் சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க சபைக்கு உரிமையுண்டு.

5.2 நகர சபைகள்

நகர சபைகள் 1939ஆம் ஆண்டைய 61ஆம் இலக்கச் சட்டத்தின் கீழ் தாபிக்கப்பட்டன. நகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் இரண்டாம் பிரிவின் கீழ் உள்ளூராட்சி அமைச்சரினால் வெளியிடப்படும் வர்த்தமானி அறிவுறுத்தல் மூலம் பிரதேச அபிவிருத்தி அல்லது அங்குள்ள வசதிகளுக்கு அமைய நகர்ப்புறத் தன்மை கொண்ட ஏதும் பிரதேசத்தினை நகர சபையாகப் பிரகடனப்படுத்த முடியும். அவ்வாறு பிரகடனப்படுத்திய நகரத்தின் நிர்வாக எல்லையினை வரையறுத்து அதற்கான பெயரினைக் குறித்தொதுக்க அமைச்சருக்கு அதிகாரமுண்டு (அமீர்தீன், 2001).

இந்நகர சபையின் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை அதன் நிலப்பரப்பு, சனத்தொகையினைக் கருத்திற் கொண்டு மத்திய அரசினால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. இதன் தலைவராக நகர பிதா அல்லது தலைவர் விளங்குகின்றார். அவருக்கு உதவியாக பிரதி நகர பிதா அல்லது பிரதித் தலைவர் ஒருவரும் காணப்படுகின்றார். நகர சபை உறுப்பினர்களது பதவிக்காலம் 4 ஆண்டுகளாகும். நகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் 26(2)ஆம் பிரிவிற்கிணங்க நகர சபைக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களை செயற்படுத்துவது தொடர்பான தீர்மானங்களை எடுக்கும் பொறுப்பு அதன் உறுப்பினர்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது (புஞ்சிகேவா, 2007).

நகர சபைகளுக்குள் அமைச்சர்கள் சபையொன்று இருப்பதில்லை. நகர சபைகளுக்குள் குழுக்களை நியமிப்பதற்கான சட்ட ஏற்பாடுகள் எதுவுமில்லை. எனினும் நகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் 29(1) பிரிவுக்கு இணங்க நகரவாசிகளைக் கொண்ட ஆலோசனைக் குழுக்களை

நியமிப்பதற்கும் அவற்றுக்கு அதிகாரமளிப்பதற்கும் நகர சபைகளுக்கு அதிகாரமுள்ளது. குறித்த பிரதேசத்தின் பிரஜைகள் மற்றும் வெளியாட்கள் இக்குழுக்களின் உறுப்பினர்களாக இருக்க முடியும் (அமீர்தீன், 2001).

மாநகர சபைகளை ஒத்தவிதத்திலான அதிகாரங்களையும் பொறுப்புக்களையும் கொண்டதே இந்நகர சபைகள். எனினும் அவற்றின் வருமான அளவு, நிதியொதுக்கீடுகளில் வேறுபாடுகள் உண்டு. நிதிகளைத் திரட்டும் போது மாநகர சபையினுடையதைப் போன்ற நிதி மூலாதாரங்கள் இங்கும் கருத்திற்கொள்ளப்படுகின்றன.

நகராதிபதியின் அதிகாரங்களை நோக்குகின்றபோது பின்வரும் அதிகாரங்கள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்:

தனக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களையும் பொறுப்புக்களையும் எழுத்து மூலம் கையளித்தல்.

சபையின் கூட்ட அறிக்கைப் புத்தகத்தில் கையெழுத்திடல். அவ்வாறு தலைவரும் செயலாளரும் கையொப்பமிடும் அறிக்கைகள் நீதிமன்றத்தில் சாட்சியாக ஏற்கப்படும்.

சட்டத்திற்கிணங்க பரிசோதனைகளை நடாத்துதல், பரிசோதனை நடவடிக்கைகளுக்கு சத்தியவாக்களித்தல், சாட்சியாளர்களை அழைத்தல்.

பொதுப்பணிகளுக்காக அளவிடுவதற்கு சபையின் பதவி அணிக்கு அதிகாரமளித்தல்.

ரூபா 10,000 ஐ தாண்டும் செலவுகளுக்கான ஆவணங்களில் கையொப்பமிடுதல்.

ரூபா 10,000 ஐ தாண்டும் செலவுகளுக்கு சபையின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்தல்.

ஒப்பந்தமொன்றை சபை மறுக்கும்போது உள்ளூராட்சி ஆணையாளரின் அங்கீகாரத்துடன் அவ்வாறான ஒப்பந்தங்களை மேற்கொள்ள முடிதல். விளம்பர அறிவித்தல்கள் மூலம் கேள்விகளை அறிவித்தல்.

வீதிகளை விஸ்தரிப்பதற்காக காணிகள் நன்கொடையாக கிடைக்கும் போது தனது ஒப்பத்தை இடுதல். வீதிகள் தொடர்பாக செயற்படுவதற்கான அதிகாரம்.

தலைவரின் அங்கீகாரமின்றி வீடுகள், குடிசைகள், கூரைவேய்தல், அகழ்தல் என்பன கூடாது.

சொத்தொன்றின் பாதுகாப்புக்கு இடையூறாக இருக்கும் மரங்கள், மரக்குற்றிகள், கிளைகள், காய்கள் போன்றவற்றை அகற்றுவதற்கான அதிகாரம்.

கொள்கலன்களுக்கான அனுமதிப்பத்திரங்களை வழங்குவதற்கான அதிகாரம்.

வியாபாரம், கைத்தொழில்களை மூடுவதற்கான கட்டளைகள் தொடர்பில் செயற்படுதல்.

புதிய தனியார் சந்தைகள் சம்பந்தமாக அனுமதிப் பத்திரங்களில் விசேஷ நிபந்தனைகளை உட்படுத்தும் அதிகாரம்.

தனியார் சந்தைகள் சம்பந்தமாக அனுமதி பத்திரங்களில் விசேஷ நிபந்தனைகளை உட்படுத்தும் அதிகாரம்.

தனியார் சந்தைகளில் குப்பைகளை அகற்றுதல் உட்பட சுத்தம் தொடர்பாக தாம் திருப்தியடையும் வரை அனுமதிப் பத்திரங்களை வழங்காதிருப்பதற்கான அதிகாரம்.

தனியார் சந்தை நிலையங்களுக்கு அனுமதிப்பத்திரங்களை வழங்குவதை மறுக்க முடியாது.

தனியார் சந்தை நிலையங்களுக்கான அனுமதிப்பத்திரங்களை இடைநிறுத்துவதற்கான அதிகாரம்.

சந்தைப் பிரதேசத்தில் வியாபாரம் செய்வதற்கான அனுமதிப் பத்திரங்களை வழங்குதல்.

விபர அறிக்கைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான அதிகாரம்.

வரி தொடர்பாக பரிசீலனை செய்ய தன் முன்னிலைக்கு ஆட்களை அழைக்க முடியும்.

வரி தொடர்பாக பரிசீலனை செய்ய இடங்களுக்கு செல்வதற்கான அதிகாரம்.

வரவு செலவுத் திட்டத்தை சபையில் சமர்ப்பித்தலும் தேவையானபோது குறைநிரப்பு வரவு செலவுத்திட்டத்தை சமர்ப்பித்தலும்.

சபை ஏற்றுக்கொள்ளாத வரவு செலவுத் திட்டத்தை மீண்டும் சமர்ப்பித்து இரு வாரங்களின் பின்னர் அங்கீகரிக்கப்படாவிட்டால் தலைவரின் அதிகாரத்திற்கமைய ஏற்றுக்கொள்ளல்.

அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிதித்தலைப்புக்களின் கீழ் மாற்றங்களை செய்வதற்கான அதிகாரம்.

வருடாந்த நிருவாக அறிக்கையினை தயாரித்தல்.

ஆணையாளரின் வருடாந்த அறிக்கையினை சபையில் சமர்ப்பித்தல்.

தமது அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டு செயற்படுவதற்கு தமது உத்தியோகத்தர்களுக்கு பொறுப்பளித்தல்.

(இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004)

நகர சபைச் செயலாளருக்கு உரித்தான அதிகாரங்களும் பணிகளும் பின்வருவனவாகும்.

நகர சபைத் தலைவரின் பதவி வெற்றிடமாகும் சந்தர்ப்பத்தில் அது குறித்து மாவட்டத்தின் தேர்தல் அலுவலருக்கு எழுத்து மூலம் அறிவித்தல்.

நகர சபையின் செயற்பாடுகள், கூட்ட அறிக்கையின் பிரித்தெடுத்தல்கள் செயலாளரினால் கையொப்பமிட்டு உறுதிப்படுத்துவதன் மூலம் நீதிமன்ற சாட்சியாக நின்றல்.

வரி செலுத்தாமை தொடர்பாக அறியப்படுத்தி ஏழு நாட்கள் கடந்ததன் பின்னர் கொடுப்பனவுகளை செய்யாமை தொடர்பாக நீதவான் நீதிமன்றத்துக்கு அறிக்கை சமர்ப்பித்தல்.

காணி விற்பனை, வரி அறவிடப்படாமை தொடர்பாக நீதவான் நீதிமன்றத்திற்கு அறிக்கை சமர்ப்பித்தல். சோலை வரி மற்றும் ஏனைய வரிகளை அறவிட்டுக்கொள்ளும் அதிகாரம்.

நகர சபைக்கு அறவிடப்பட வேண்டிய செலுத்தல்களை அறவிட்டுக் கொள்வதற்கான பொறுப்பு.

நகர சபைத் தலைவர், துணைத் தலைவர் பதவி வெற்றிடமாகும் சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களுக்குரிய பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றல்.

கட்டளையிடப்பட்டுள்ளவாறு அனைத்து அறிவித்தல்களையும் பொறுப்புக்களையும் பொறுப்பேற்றல்.

(இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004)

5.3 பிரதேச சபைகள்

1987ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட 15ஆம் இலக்க பிரதேச சபைகள் சட்டத்தின் மூலம் பிரதேச சபைகள் தாபிக்கப்பட்டன. உள்ளூர் மட்ட நிர்வாகம், அபிவிருத்தி என்பவற்றில் பயனடைதல் மக்கள் பங்குபற்றலுக்கான அதிகரித்த வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்துதல் என்ற நோக்கில் பிரதேச சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன (அமீர்தீன், 2001).

பிரதேச சபை தவிசாளர் ஒருவரின் மூலம் தலைமை தாங்கப்படுகின்றது. பெரும்பான்மைக் குழுவில் அல்லது கட்சியில் இருந்து தவிசாளர் தெரிவு செய்யப்படுகின்றார். பிரதேச சபையொன்றின் பதவிக்காலம் 4 வருடங்களாகும். நகர சபைகளைப் போன்று குழுக்களை நியமிப்பதற்கு பிரதேச சபைகளுக்கும் அதிகாரமுண்டு. எனினும் பிரதேச சபைகள் அமைச்சர்கள் குழுவினைக் கொண்டிருப்பதில்லை (அமீர்தீன், 2001).

பிரதேச சபை கிராம மட்டத்தில் இடம்பெறும் உள்ளூராட்சி மன்றமாக விளங்குவதுடன் பொதுமக்கள் சுகாதாரம், பொதுப் பயன்பாட்டுச் சேவைகள், பகிரங்க பொதுச் சேவைகள் தொடர்பான காரியங்களை ஒழுங்குபடுத்தி கட்டுப்படுத்தி நிர்வகிக்கின்றது. மக்களின் சேமநலனையும் வாழ்க்கை வசதிகளையும் பாதுகாக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் எனவும் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

பிரதேச சபை தவிசாளரொருவரின் அதிகாரங்களையும் கடமைகளையும் பின்வருமாறு நோக்கலாம்.

தமது அதிகாரங்களையும் கடமைகளையும் மற்றொரு உத்தியோகத்தருக்கு எழுத்து மூலம் கையளித்தல்.

சபையின் எல்லா கூட்டத்திற்கும் தலைமை தாங்குதல்.

தேவையேற்படும் பட்சத்தில் விசேட கூட்டங்களை நடாத்துதல். விசேட கூட்டங்களைக் கூட்டுதல்.

பொதுக் கடமைகளுக்காக காணியொன்றை, கட்டிடமொன்றை, இடமொன்றை பரிசீலனை செய்தல்.

வீதிகளுக்கு இடைஞ்சலாக உள்ள மரங்களை வெட்டுவதற்கு அதிகாரமளிக்கும் அதிகாரம்.

கட்டடங்களை நிர்மாணிப்பதற்கு அனுமதியளிக்கும் அதிகாரம்.

அகழிகளை தோண்டுவதற்கும் நீர்க்குழாய்களை பொருத்துவதற்கும் அதிகாரமளித்தல்.

கற்களை நடுவதற்கான அதிகாரம்.

சொத்துக்களுக்கு நட்டஈடு, இழப்பீடுகளை வழங்குவதற்கான அதிகாரம்.

தனிப்பட்ட இடங்களில் சுகாதாரப் பாதுகாப்பிற்கு கேடுவிளைவிக்கும் நீர்நிலைகளை முடிவிடுவதற்கான அதிகாரம்.

கொள்கலன்களுக்கு அனுமதிப்பத்திரம் வழங்குதல், இடைநிறுத்துதல், செல்லுபடியற்றதாக்குதல்.

சொத்துக்களின் பாதுகாப்பிற்கு ஊறு விளைவிற்கும் மரங்களை கிளைகளை அகற்றுவதற்கு கட்டளைகளைப் பிறப்பித்தல்.

மக்கள் சுகாதாரத்தினையும் நலனோம்புதல்களையும் மேம்படுத்துவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்தல்.

அனுமதிப்பத்திரங்களை வழங்குதல்.

ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் வரவு செலவுத் திட்டத்தினை சபையில் சமர்ப்பித்தல்.

எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் குறைநிரப்பு வரவு செலவு அறிக்கையினைச் சமர்ப்பித்தல்.

தேவைகளுக்கு ஏற்ப வரவு செலவுத் திட்ட செலவீனங்களை மாற்றியமைப்பதற்கான அதிகாரம்.

(இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004)

பிரதேச சபைச் செயலாளருக்கு உரித்தான அதிகாரங்களும் பணிகளும் பின்வருவனவாகும்.

பொது இலட்சினைக்குப் பொறுப்பாயிருத்தல். ஒப்பந்தங்கள் சம்மந்தமாக தலைவரும் சேர்ந்து கையொப்பமிடவும் அவற்றில் பொது இலட்சியினையினை இடுதலும்.

எழுத்து மூல அறிவித்தல் மூலம் தமது அதிகாரங்களையும் பொறுப்புக்களையும் வேறொருவருக்கு ஒப்படைத்தல்.

சபையின் பிரதம நிருவாக அதிகாரியாகச் செயற்படுதல்.

சபை கலைக்கப்பட்டதன் பின்னர் சபையின் பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றுதல்.

வரி செலுத்துவதில், அனுமதிப்பத்திர கட்டணங்களை செலுத்துவதில் அலட்சியமாக இருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் நீதவான் நீதிமன்றத்திற்கு அறிக்கை சமர்ப்பித்தல்.

சபையினால் வாடகைக்கு விடப்பட்டுள்ள இடங்களிலிருந்து கொடுப்பனவுகளை அறவிட்டுக் கொள்ளுதல்.

சொத்துத் தடைவிதித்தலின்போது அவற்றை மீட்டுக்கொள்வதற்கான பத்திரிகை அறிவித்தலை வெளியிடுதல்.

தடைசெய்யப்பட்ட ஏதும் அசையும் சொத்துக்களை 60 நாட்களுக்குள் விற்பனை செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்தல்.

பல்வேறு அறிவித்தல்களை பொறுப்பளித்தலும் பொறுப்பேற்றலும்.
(இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004)

கருக்கம்

சமூக, பொருளாதார ரீதியாக வளர்ச்சியடைந்த பிரதேசங்கள் என்று உள்ளூராட்சி அமைச்சர் கருதுகின்ற பிரதேசங்களில் மாநகர சபைகள் தாபிக்கப்படுகின்றன.

சமூக, பொருளாதார ரீதியாக இடைநிலை வளர்ச்சியினைக் கொண்ட பிரதேசங்கள் என்று உள்ளூராட்சி அமைச்சர் கருதுகின்ற பிரதேசங்களில் நகர சபைகள் தாபிக்கப்படுகின்றன.

சமூக, பொருளாதார ரீதியாக வளர்ச்சி குறைந்த பிரதேசங்கள் என்று உள்ளூராட்சி அமைச்சர் கருதுகின்ற பிரதேசங்களில் பிரதேச சபைகள் தாபிக்கப்படுகின்றன.

பிரதான சொற்கள்

பிரதேச சபை, நகர சபை, மாநகர சபை

பயிற்சி வினாக்கள்

இலங்கையின் தற்போதைய உள்ளூராட்சி அரசாங்கக் கட்டமைப்பினைத் தெளிவுபடுத்துக.

பின்வரும் உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்களின் கட்டமைப்பினைப் பரிசீலிக்குக.

1. பிரதேச சபை
2. நகர சபை
3. மாநகர சபை

இலங்கையின் மூவகை உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களினதும் தலைவர்களினதும் உயர் நிர்வாக அதிகாரிகளினதும் அதிகாரங்களையும் பணிகளையும் வெவ்வேறு தலைப்புக்களின் கீழ் விமர்சன ரீதியாக ஆராய்க.

உசாத்துணைகள்

அமீர்தீன், வீ. (2001). *பொதுத்துறை நிர்வாகம்: ஓர் அறிமுகம்*. கண்டி: தகவல் நலன்புரி அமைப்பு.

இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம். (2004). *உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான அலுவலக நடைமுறைக் கோவை*. கொழும்பு: இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம்.

புஞ்சிகேவா, எஸ்.ஜீ. (2007). *உள்ளூராட்சி சட்டங்கள்*. கொழும்பு: மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம்.

அத்தியாயம் - 06

உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேர்தல் முறை

உள்ளடக்கங்கள்

6.1 புதிய தேர்தல் முறை	57
6.2 2018ஆம் ஆண்டைய உள்ளூராட்சி மன்ற தேர்தல்	59
6.3 புதிய தேர்தல் முறை தொடர்பான விமர்சனங்கள்	60

அத்தியாய சுருக்கம்

இலங்கையில் தற்போது நடைமுறையிலிருக்கும் உள்ளூராட்சி மன்றங்களாக மாநகர சபை, நகர சபை, பிரதேச சபை என்பன காணப்படுகின்றன. இவை உள்ளூர் மட்டங்களில் மக்களின் பொதுச் சுகாதாரம், பயன்பாட்டுச் சேவைகள், பொது வீதிகள், மக்களின் நலன்புரிச் சேவைகள், பொழுதுபோக்கு, நிர்வாகம் மற்றும் கட்டுப்பாட்டை மேற்கொள்கின்றன. இவற்றின் பதவிக்காலம் 4 வருடங்களாகும். இவ்வுள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்களின் பிரதிநிதிகள் மக்களால் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். ஆரம்பத்தில் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறை இதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இம்முறையில் காணப்பட்ட குறைபாடுகளை நிவர்த்திக்கும் வகையில் தற்காலத்தில் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேர்தல் முறை மறுசீரமைக்கப்பட்டு கலப்பு முறையொன்று அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இம்முறை குறித்த சில அறிமுக விளக்கங்கள் இவ்வத்தியாயத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் குறித்த கற்கையில் ஈடுபடும் மாணவர்களுக்கு தற்காலத்தில் நடைமுறையிலுள்ள உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான புதிய தேர்தல் முறையின் அடிப்படை அம்சங்களையும் அதன்

நடைமுறையினையும் அறிமுகம் செய்வதே இவ்வத்தியாயத்தின் நோக்கமாகும்.

கற்றல் பெறுபேறுகள்

இவ்வத்தியாயத்தினை மாணவர்கள் திறம்படக் கற்பதன் மூலம் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான புதிய தேர்தல் முறை குறித்தும், அம்முறையின் அமுலாக்கம், அம்முறைக்கு எதிராக எழுந்துள்ள விமர்சனங்களையும் அறிந்துகொள்ளுவர்.

6.1 புதிய தேர்தல் முறை

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை சுதந்திரத்திற்கு முன்னரான காலத்தில் மரபு ரீதியான உள்ளூராட்சி மன்ற அமைப்புக்கள் செயற்பட்டதுடன் புராதன மன்னர் காலத்திலும் அவை பல்வேறு பெயர்களில் செயற்பட்டமைக்கான வரலாறுகள் உள்ளன (Bandara, n.d). எனினும் பிரித்தானியரின் வருகையின் பின்னரே நவீன உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, தற்காலம் வரைக்கும் பல்வேறு மறுசீரமைப்புகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டன.

ஆரம்பகால உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேர்தல்கள் தொகுதிகள் அடிப்படையில் இடம்பெற்றன. இங்கு ஒவ்வொரு தொகுதியும் பல வட்டாரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு வட்டாரத்தில் கூடிய வாக்குகளைப் பெறுபவர் பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். எனினும் 1978 ஆம் ஆண்டைய இரண்டாம் குடியரசு யாப்பில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட விகிதாசாரத் தேர்தல் முறையிலேயே அதற்குப் பின்னர் இடம்பெற்ற ஜனாதிபதித் தேர்தல், பாராளுமன்றத் தேர்தல், உள்ளூராட்சிமன்றத் தேர்தல், 1987 இற்குப் பின்னரான மாகாண சபைத் தேர்தல்கள் என்பன இடம்பெற்றன. விகிதாசாரத் தேர்தல் முறையின்படி சுயேட்சை வேட்பாளர்கள் தேர்தலில் போட்டியிட முடியாது. பதிவு செய்யப்பட்ட அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் சுயேட்சைக் குழுக்களே போட்டியிட முடியும்.

ஒவ்வொரு கட்சியும் சுயேட்சைக் குழுவும் தாம் போட்டியிடுகின்ற உள்ளூராட்சி மன்றத்திற்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களின் தொகையை

விட 3 ஐக் கூட்டி தங்களுடைய வேட்புமனுவைத் தாக்கல் செய்வர். இவ்வேட்புமனுவலில் 40 வீதம் இளைஞர்களாக (18 – 35 வயது) இருக்க வேண்டும். வாக்காளர்கள் தங்களுடைய வாக்கினை அரசியல் கட்சி அல்லது குழுவிற்கு வழங்குவதுடன் பின்னர் 3 பேருக்கு தமது விருப்பு வாக்குகளை அளிக்க முடியும் அல்லது ஒருவருக்கே 3 விருப்பு வாக்குகளையும் அளிக்க முடியும். தேர்தல் முடிவில் ஒவ்வொரு கட்சியும் குழுவும் பெற்றுக்கொண்ட வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கேற்ப அவற்றுக்கான ஆசனங்கள் நிர்ணயிக்கப்படும்.

எனினும் விகிதாசாரத் தேர்தல் முறையின் குறைபாடுகள் காரணமாக இலங்கையில் புதிய தேர்தல் முறையை அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்ற முயற்சி 2000 ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் இருந்து ஆராயப்பட்டு வந்தது. எனினும் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவின் ஆட்சிக்காலத்தில் இது சாத்தியமானதுடன் கலப்புத் தேர்தல் முறையும் உருவாக்கப்பட்டது. இது தொகுதிவாரி மற்றும் விகிதாசாரம் என்ற இரு முறைகளையும் 70 : 30 என்ற அடிப்படையில் தெரிவு செய்வதாக கலந்துரையாடப்பட்டது. எனினும் 60 : 40 என்ற அடிப்படையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு முதன்முறையாக 2018 பெப்ரவரி 10ஆம் திகதி இடம்பெற்ற உள்ளூராட்சி மன்றத் தேர்தலில் இம்முறை பரீட்சித்துப் பார்க்கப்பட்டது.

இத்தேர்தல் முறை பல முக்கிய விடயங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. அவற்றைப் பின்வருமாறு நோக்கலாம்.

- உறுப்பினர் தெரிவு வட்டாரங்களிலிருந்து 60 சதவீதமும் விகிதாசார ரீதியாக 40 சதவீதமும் இடம்பெற வேண்டும்.
- 2 வேட்பாளர் நியமனப் பத்திரங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும். வட்டாரத்திற்கான நியமனப் பத்திரத்தில் 10 சதவீத பெண்களும் விகிதாசாரத்திற்கான நியமனப் பத்திரத்தில் 50 சதவீத பெண்களும் வேட்பாளர்களாக இடம்பெற வேண்டும்.

- மொத்தமாக 25 சதவீத பெண்கள் உறுப்பினர்களைக்கொண்ட சபைகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.
- இளைஞர்கள் 30 சதவீத உறுப்பினர்களாக இருக்கும் வகையில் சபைகள் அமைய வேண்டும்
- அரசியல் கட்சியின் வேட்பாளர்கள் தலா 1500 ரூபாவும் குழுக்களின் உறுப்பினர்கள் தலா 5000 ரூபாவும் வேட்புமனுத்தாக்கலின்போது செலுத்த வேண்டும்.

6.2 2018ஆம் ஆண்டைய உள்ளூராட்சி மன்ற தேர்தல்

இவ்வாறான அம்சங்களைக் கொண்டதாக 2018 பெப்ரவரி 10ஆம் திகதி சுமார் 340 உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேர்தல் இடம்பெற்றது. இத்தேர்தல் முறையானது இலங்கையில் முன்னர் நடைமுறையிலிருந்த தேர்தல்களிலும் பார்க்க ஜனநாயகத்தன்மைமிக்கதும் சிக்கல் குறைவானதும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டாலும் தேர்தல் முடிவின் பின்னர் எதிர்பாராத பல சிக்கல்கள் நடைமுறையில் உருவாகின. தேர்தல் முடிவுகள் பின்வருமாறு அமைந்தன (தேர்தல் ஆணைக்குழு, 2018).

- இலங்கை பொதுஜன பெரமுன 231 சபைகள்
 - இலங்கை தமிழரசுக்கட்சி 40 சபைகள்
 - ஐக்கிய தேசியக்கட்சி 37 சபைகள்
 - ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி 6 சபைகள்
 - ஸ்ரீ லங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் 5 சபைகள்
 - இலங்கை தொழிலாளர் கட்சி 3 சபைகள்
 - சுயேட்சைக் குழுக்கள் 3 சபைகள்
 - ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி 2 சபைகள்
 - ஏனையவை 13 சபைகள்
- மொத்தம் 340 சபைகள்

தேர்தல் முடிவுகளின்படி ஆளும் தரப்பினர் பெரும்பான்மையைப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. இலங்கை பொதுஜன பெரமுனவே

பெரும்பான்மையைப் பெற்றுக்கொண்டது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 37 சபைகளிலும் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி 6 சபைகளிலும் பெரும்பான்மையைப் பெற்றுக்கொண்டது. ஒருவகையில் இவ்விடயம் மக்களின் பொதுசன அபிப்பிராயம் அரசாங்கத்துக்கு மாற்றமாக இருப்பதை வெளிப்படுத்தியது.

இதனைத் தொடர்ந்து அரசாங்கம் பதவி துறக்க வேண்டும் என்ற கோஷங்கள் பல மட்டங்களில் எழுந்தது. இது பல அரசியல் நெருக்கடிகளுக்கு வித்திட்டது என்றே கூற வேண்டும். இதுதவிர இப்புதிய தேர்தல் முறையின் முக்கிய அம்சங்களும் பல பிரச்சினைகளை உண்டுபண்ணியிருந்தன. இது தொடர்பான விமர்சனங்களும் பலமாகக் காணப்படுகின்றன.

6.3 புதிய தேர்தல் முறை தொடர்பான விமர்சனங்கள்

இத்தேர்தல் மூலம் பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்றுக்கொண்ட கட்சிகள் அல்லது குழுக்கள் தனித்து ஆட்சியமைக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. அதாவது கட்சிகள் வாக்குகளை அதிகமாகப் பெற்றுக்கொண்ட போதிலும் எதிர்க்கட்சி வரிசைகளில் அதிகமான ஆசனங்கள் இருந்ததே அதற்கான காரணமாகும். உதாரணமாக, இலங்கை பொதுஜன பெரமுன தான் வெற்றியீட்டிய சபைகளில் அரைவாசிக்கும் அதிகமானவற்றில் இந்நெருக்கடியை எதிர்கொண்டது. அவ்வாறே வடக்கு, கிழக்கில் தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பும் இதற்கு முகங்கொடுத்தது.

அடுத்த விடயமாக இருப்பது 25 சதவீத பெண் உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாக சபைகள் உருவாக்கப்படல் என்பதாகும். எனினும் 2018ஆம் ஆண்டு நடந்த தேர்தலில் தொகுதிவாரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்கள் பெரும்பாலும் ஆண்களாகவே இருந்ததுடன் போதியளவு பெண்கள் தொகுதிகளில் வெற்றி பெறவில்லை. வட்டார அடிப்படையில் போதிய ஆசனங்களைப் பெற்ற கட்சிகள் அல்லது குழுக்களின் முழு உறுப்பினர்களும் சிலவேளை ஆண்களாகவே இருந்தனர். அவர்களுக்கு 2ஆவது பட்டியலைப் பாவிக்க வேண்டிய தேவையும் இருக்கவில்லை.

இதனால் வட்டாரங்களில் தோல்வியடைந்த கட்சிகள், குழுக்களே பெண் உறுப்பினர்களை நியமிக்கும் நிலை உருவானது. வட்டாரங்களில் ஒரு உறுப்பினரைக் கூடப் பெறாத, முழுவதும் தோல்வியடைந்த கட்சிகள், குழுக்கள் தாம் பெற்றுக்கொண்ட வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கேற்ப 2 ஆம் பட்டியலின் மூலம் உறுப்பினர்களை நியமிக்கும் போது முழுவதும் பெண் உறுப்பினர்களை நியமிக்கும் நிலை ஏற்பட்டமை இத்தேர்தல் முறையின் பிரதான குறைபாடுகளுள் ஒன்றாக சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது.

இத்தேர்தலில் உறுப்பினர் தெரிவு முறை தொடர்பாக மக்களும் தெளிவற்றவர்களாகவே உள்ளனர். சிலவேளை, வட்டாரங்களில் தோல்வியடைந்த கட்சிகள், குழுக்கள் நியமன முறையில் உறுப்பினரைப் பெறுவதே இதற்குக் காரணமாகும். புதிய தேர்தல் முறைப்படி மக்கள் வட்டார அடிப்படையில் வாக்களிப்பர். அதிக வாக்குகளைப் பெறுபவர் வட்டாரங்களின் உறுப்பினராக சபைக்குத் தெரிவு செய்யப்படுவார். பின்னர் ஒவ்வொரு கட்சியும் குழுவும் பெற்றுக்கொண்ட வாக்குகளுக்கேற்ப உறுப்பினர் எண்ணிக்கை விகிதாசார அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கப்படும். விகிதாசார முறையில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஆசனங்கள் வட்டாரங்களில் கிடைக்காவிடின் குறைவடைகின்ற ஆசனங்களை 2ஆவது பட்டியலிலிருந்து நியமிப்பர். எனினும் விகிதாசாரப்படி நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஆசனங்களை விட அதிகமாக வட்டாரங்களில் பெற்றுக்கொண்டால் மேலதிகமாகக் கிடைத்த ஆசனங்கள் குறைக்கப்படமாட்டாது. இதனால் உறுப்பினர் எண்ணிக்கையும் அதிகமாகின்றது.

உறுப்பினர் எண்ணிக்கை அதிகமாகியமை இத்தேர்தல் முறையின் அடுத்த முக்கிய விடயமாகும். ஏற்கனவே உள்ள பழைய தொகுதிகளுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட அதேயளவு உறுப்பினர் எண்ணிக்கையை தற்போதைய தொகுதிவாரி முறையில் வட்டாரங்களிலிருந்து 60 சதவீதம் தெரிவு செய்துவிட்டு 40 சதவீதமானோரை விகிதாசார முறையில் நியமனம் செய்வது உறுப்பினர் எண்ணிக்கையில் அதிகரிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதனால் இலங்கையில் 4486 ஆக இருந்த உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 8356 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

உறுப்பினர் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பானது நாட்டுக்கு மேலும் பொருளாதார சமையை அதிகரிக்குமே ஒழிய மக்களுக்கான சேவை வழங்கலில் பெரியளவில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. இப்புதிய தேர்தல் முறையில் வெட்டுப்புள்ளி அறிமுகப்படுத்தப்படாமையும் குறிப்பிடத்தக்கவொன்றாக உள்ளது. 1978இன் விகிதாசாரத் தேர்தல் முறையில் காணப்பட்ட 5 சதவீத வெட்டுப்புள்ளி மற்றும் போனஸ் ஆசனம் போன்ற விடயங்கள் புதிய தேர்தல் முறையில் காணப்படவில்லை. இதனால் மிகச் சிறிய கட்சிகளும் ஆசனங்களைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்புக் காணப்படுகின்றமை நேர் விடயமாக சுட்டிக்காட்டப்பட்டாலும் உறுதியான சபைகளை அமைக்கத் தேவையான அறுதிப் பெரும்பான்மையப் பெறுவதில் இவ்விடயம் தடையாகவே நோக்கப்படுகின்றது.

இன்னும் 1978 விகிதாசாரத் தேர்தல் முறையில் காணப்பட்ட 40 சதவீத இளைஞர்களைக் கொண்ட உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் 30 சதவீத இளைஞர்களைக் கொண்ட உள்ளூராட்சி மன்றங்களாக மாற்றப்பட்டமை இளைஞர்களின் உள்ளீட்பைக் குறைத்துள்ளது என்றே சொல்ல வேண்டும். இளைஞர்கள் தேசிய அரசியலில் ஈடுபடுவதற்கான பயிற்சியை வழங்கும் களமாகக் காணப்படுகின்ற உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் புதிய தேர்தல் முறை மூலம் அதற்கான வாய்ப்பை மட்டுப்படுத்தியுள்ளமை விமர்சனத்திற்குரியது.

மேலும் சுயேட்சைக் குழு உறுப்பினரின் வேட்பமனுத்தாக்கலிற்கான கட்டணம் தலா 5000 ரூபா எனும் விடயம் சாதாரண மக்கள் குழுக்களாக ஒன்றிணைந்து தேர்தலில் போட்டியிடுவதில் பொருளாதார ரீதியான இன்னல்களை எதிர்கொள்வதற்கு வழிவிட்டுள்ளது எனலாம்.

1978இற்கு முன்னர் தொகுதி அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப் பட்டவர்களுக்கு விகிதாசார ரீதியல் உறுப்புரிமை கிடைக்கப்பெறுவதில்லை என்ற குற்றச்சாட்டின் அடிப்படையிலேயே 1978இல் விகிதாசார தேர்தல் முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. விகிதாசாரத் தேர்தல் முறையில் சிறிய கட்சிகள், குழுக்களுக்கு ஆசனங்கள் கிடைக்கவில்லை எனவும் குற்றம்

சாட்டப்பட்டது. எனினும் புதிய கலப்புத் தேர்தல் முறையில் உள்ளூராட்சி சபைகளில் முதலிடத்தைப் பெற்றபோதும் விகிதாசாரப்படி சபைகளில் ஆட்சியைப் பெற முடியாத நிலை உருவாகியமை தேர்தல் முறை தொடர்பான அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியுள்ளது எனலாம்.

இரு பிரதான தேர்தல் முறைகளான தொகுதிவாரி மற்றும் விகிதாசாரம் ஆகியவற்றின் முக்கிய விடயங்களை ஒன்றிணைத்த வகையில் இலங்கையில் கலப்புத் தேர்தல் முறையாக உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேர்தல் முறைமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. சிறந்ததொரு தேர்தல் முறையாக இருக்கும் என்ற அடிப்படையிலேயே இது உருவாக்கப்பட்டது. எனினும் 2018 பெப்ரவரி 10இல் இடம்பெற்ற உள்ளூராட்சி மன்றத் தேர்தலின் பின்னர் எதிர்கொண்ட பல்வேறு நெருக்கடிகள் காரணமாக அரசியலில் பல விமர்சனங்கள் எழுந்தன. பலரும் பல விதமாகக் குறைகளைக் கூறினர். எனினும் சகல பிரதான கட்சிகளின் ஆதரவுடனேயே இத்தேர்தல் முறை உருவாக்கப்பட்டமை சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டிய விடயமாகும். இதன் உருவாக்கத்தின்போது எதிர்காலத்தில் ஏற்படுத்தக்கூடிய சிக்கல்களை முன்கூட்டியே உணராமையும் ஆராயாமையுமே தற்போதைய நெருக்கடிகளுக்குக் காரணமாகும்.

தற்போது ஏற்பட்டுள்ள பிரச்சினைகள் காரணமாக அரசாங்கமும் பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளும் பழைய முறையிலேயே அடுத்தடுத்த தேர்தல்கள் இடம்பெற வேண்டும் என வலியுறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இப்புதிய தேர்தல்முறை பல்வேறு நேர், மறை விடயங்களை உள்ளடக்கி இருந்தமையை அதன் நடைமுறையில் கண்டுகொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது. எவ்வாறாயினும் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்ற வரலாற்றில் இப்புதிய தேர்தல் முறை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

சுருக்கம்

உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான புதிய தேர்தல் முறை ஒரு கலப்புத் தேர்தல் முறையாகும். விகிதாசார மற்றும் தொகுதிவாரி தேர்தல்

முறைகளின் அடிப்படை அம்சங்களைக் கொண்ட ஒரு கலப்பு முறையாகும்.

உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான புதிய தேர்தல் முறையின் அடிப்படையில் 2018ஆம் ஆண்டு முதலாவது தேர்தல் இடம்பெற்றது.

உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான புதிய தேர்தல் முறை பிரதேச அரசாங்க அமைப்புக்களில் அரசியல் ரீதியான நெருக்கடிகளைத் தோற்று வித்துள்ளது.

பிரதான சொற்கள்

கலப்புத் தேர்தல் முறை, 2018ஆம் ஆண்டைய உள்ளூராட்சி மன்றத் தேர்தல்

பயிற்சி வினாக்கள்

உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான புதிய தேர்தல் முறையின் அடிப்படை அம்சங்களைக் குறிப்பிட்டு, அதன் நடைமுறைச் சிக்கல்கள் குறித்துக் கருத்துரைக்குக.

2018ஆம் ஆண்டைய இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேர்தலில் கவனம்செலுத்தி, உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான புதிய தேர்தல் முறையின் பொருத்தப்பாட்டினைப் பரிசீலிக்குக.

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேர்தல் முறை உள்ளூர் மட்டங்களில் தோற்றுவித்துள்ள அரசியல் நெருக்கடிகளை ஆராய்க.

உசாத்துணைகள்

Bandara, A.M.N. (n.d). *Chapter 2 – Local Government System in Sri Lanka: A Historical Overview*. Retrieved from https://www.springer.com/cda/content/document/cda_downloaddocument/9789811042584-c2.pdf?SGWID=0-0-45-1619176-p180717491

Election Commission. (2018). *Official Results of 2018 Local Authorities Elections - Sri Lanka*. Retrieved from <http://119.235.4.86/>

Fernando, L. (n.d). *An Introduction to the Local Government System in Sri Lanka: Changes and Key Issues*. Retrieved from https://lorc.ryukoku.ac.jp/phase1/docs/prof_fernando_060610.pdf

Nafeel, N. (2018 January 29). *Local Government Polls: A Guide to the New Electoral System*. Daily news. Retrieved from <http://www.dailynews.lk/2018/01/29/features/141253/local-government-polls-guide-new-electoral-system>

Sunday Observer. (2018 January 07). *Testing the New Hybrid Election System*. Retrieved from <http://www.sundayobserver.lk/2018/01/07/editorial/testing-new-hybrid-election-system>

அத்தியாயம் - 07

அதிகாரங்கள், சபை நடவடிக்கைகள், அலுவலக முகாமைத்துவம், நிதி முகாமைத்துவம் மற்றும் மக்கள் பங்கேற்புக்கான வாய்ப்புக்கள்

உள்ளடக்கங்கள்

7.1 அதிகாரங்களும் பணிகளும்	67
7.2 சபை நடவடிக்கைகள்	69
7.3 அலுவலக முகாமைத்துவம்	70
7.4 நிதி முகாமைத்துவம்	71
7.5 மக்கள் பங்கேற்புக்கான வாய்ப்புக்கள்	71
7.6 அரசாங்கத் துறைகளுக்கிடையிலான உறவுகள்	74
7.7 மத்திய அரசாங்கத்துடனான தொடர்புகள்	74

அத்தியாய சுருக்கம்

உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் பொதுமக்கள் நிறுவனங்களாகும். அவை ஏதேனும் நகர்ப்புற அல்லது கிராமிய பிரதேசத்தில் செயற்படுகின்றன. உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தொடர்பில் மத்திய, மாகாண அரசுகளிற்கு பல அதிகாரங்கள் காணப்படினும் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் சுயாதீனமாக செயற்பட வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன. இலங்கையில் இம்முறைமையின் செயற்பாட்டினைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுடன் தொடர்புடைய பல்வேறு அம்சங்களை அறிதல் அவசியமானதாகையினால் இவ்வத்தியாயம் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி முறைமையுடன் தொடர்புடைய முக்கிய அம்சங்களை அறிமுகம் செய்கின்றது.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

இலங்கை உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்களின் அதிகாரங்கள், அவற்றின் சபை நடவடிக்கைகள், அலுவலக முகாமைத்துவம், நிதி முகாமைத்துவம்

உள்ளிட்ட விடயங்களுடன் மக்கள் பங்கேற்புக்கான வாய்ப்புக்கள், உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்களுக்கும் அரசாங்கத் துறைகளுக்கும் இடையிலான உறவுகள் மற்றும் மத்திய அரசாங்கத்துடன் உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்கள் கொண்டுள்ள தொடர்புகள் போன்ற விடயங்களை அறிமுகம் செய்வது இவ்வத்தியாயத்தின் நோக்கமாகும்.

கற்றல் பெறுபேறுகள்

இவ்வத்தியாயத்தில் தரப்பட்டுள்ள குறிப்புக்களைக் கொண்டு, அவற்றினை மேலதிக தேடலுக்கு உட்படுத்தி மாணவர்கள் விரிவாகக் கற்றுக்கொள்ளும் போது இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்களின் செயற்பாட்டுத் தன்மை எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பதனையும் அச்செயன் முறையிலுள்ள முக்கிய அம்சங்களையும் மிகத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

7.1 அதிகாரங்களும் பணிகளும்

பொதுவாக தற்போது நடைமுறையில் இருக்கும் மூன்று உள்ளூராட்சி மன்றங்களும் ஒரேவிதமான கடமைகளையே கொண்டுள்ளன. எனினும் மாநகர சபைகள், நகர சபைகள் என்பன பிரதேச சபைகளை விட கூடிய அதிகாரத்தினைக் கொண்டுள்ளன. அத்தகைய அதிகாரங்களும் கடமைகளுமாவன (மாநகர, நகர மற்றும் பிரதேச சபைகள் கட்டளைச் சட்டம்):

வீதியமைத்தலும் பராமரித்தலும்: பிரதான வீதிகள் தொடர்பிலும் இதர வீதிகள் தொடர்பிலும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல். இதன்படி வீதிகளின் வழியே கட்டடங்களை நிர்மாணித்தல், வீதிகளுக்கான தடைகள், விஷேட நடவடிக்கைகளுக்காக வீதிகளைப் பயன்படுத்துதல் தொடர்பில் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் நடவடிக்கை எடுக்க முடியும்.

பொதுச் சுகாதாரம் பேணுதல்: குறித்த உள்ளூராட்சிப் பிரதேசத்தினுள் குடிமக்களின் சுகாதாரத்தை மேம்படுத்துவதும் பேணுவதும் நிருவகிப்பதும் உள்ளூராட்சி மன்றங்களே. இதன்படி வடிகாலமைப்பு,

மலசல கூடங்கள், மலசலமகற்றுதலும் குப்பையகற்றுதலும், சுகாதாரத்துக்கு ஒவ்வாத கட்டடங்கள், கொல்களன் என்பவற்றை நிர்வகித்தல் போன்ற பொறுப்புக்களை உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் நிறைவேற்றுகின்றன.

பொதுப் பயன்பாட்டுச் சேவைகள்: பொதுமக்களின் வாழ்க்கைக்கு வசதியளிக்கக் கூடிய பொதுப் பயன்பாட்டுச் சேவைகளை வழங்குவது உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் பிரதான கடமையாகும். இதுவிடயத்தில் நீர் வழங்கல், மின்சார ஒளி வசதி செய்தல், வியாபாரச் சந்தைகளை நிறுவுதல், வீடமைப்பு வசதிகளை ஏற்படுத்தல் போன்ற கடமைகள் குறிப்பிடத்தக்கன.

அபிவிருத்தியும் நலனோம்புச் சேவைகள்: சமூக நலனோம்பல் தொடர்பில் மீனவர்களின் நலனோம்பல், மகப்பேற்று தொடர்பான நலனோம்பல், மருத்துவச்சிமாருக்கான பயிற்சிகள், முன்பள்ளிகளைப் பராமரித்தல், வீடமைப்புத் திட்டங்கள், அறக்கொடை நடவடிக்கைகள், திடீர் இயற்கை அனர்த்த நிவாரண நடவடிக்கைகள் என்பன முக்கியமானவை.

கலாசார மேம்பாடு: உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள மற்றுமொரு பிரதான பொறுப்பு கலாசார விருத்தியாகும். குறித்த எல்லைக்குள் உள்ளூராட்சி சபைகள் அதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியும். இதற்கமைய சமயச் சடங்குகள், விழாக்களை ஒழுங்கு செய்ய முடியும். அறநெறிப் பாடசாலைகளை நடாத்துதல், கலாசார நிலையங்களை அமைத்தல், இலக்கிய நூல்களை வெளியிடுதல் போன்றனவற்றை மேற்கொள்ள முடியும்.

சட்டமும் ஒழுங்கும் பேணுதல்: உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களுக்கு விஷேடமாக பிரதேச சபைகளுக்கு சட்டம், ஒழுங்கு தொடர்பான பொறுப்புக்களும் அதிகாரங்களும் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

7.2 சபை நடவடிக்கைகள்

உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் அதிகாரம் தங்கியுள்ள இடத்தினை சபை என அழைப்பர். அதாவது சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளுக்கு அமைய சபைக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் மற்றும் கடமைகளை நிறைவேற்று வதற்காக சட்டரீதியாக அழைக்கப்பட்டு கூட்டப்படும் மக்கள் பிரதிநிதிகளின் கூட்டமாகும்.

சபையின் பிரதான பொறுப்பு சட்ட விதிகளுக்கமைய தீர்மானம் மேற்கொள்ளல் ஆகும். இதற்கான திறந்த விவாதம் சபையில் இடம்பெற்று தீர்மானங்கள் எடுக்கப்படுகின்றன. தீர்மானம் எடுத்தல், அதனை செயற்படுத்துதல் தொடர்பில் பரந்தளவு மக்கள் பங்குபற்றுதல் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. இதற்காக செயற்குழுக்களையும் ஆலோசனைக் குழுக்களையும் நிறுவிக்கொள்ள உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான சட்டத்தில் அதிகாரமளிக்கப்பட்டுள்ளது.

மாநகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் 26(1) பிரிவுக்கு அமைய நிதிச் செயற்குழு உட்பட நிலையான செயற்குழுக்கள் மூன்று நியமனம் செய்யப்படல் வேண்டும். இதற்கு மேலதிகமாக விசேட செயற்குழுக்களையும் நிறுவிக்கொள்ள முடியும். துணைவிதிகளினால் நூல்நிலைய செயற்குழுவை நியமனம் செய்துகொள்ளலாம்.

நகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் 29(1) பிரிவுக்கு அமைய உறுப்பினர்கள் நகரவாசிகளைக் கொண்ட செயற்குழுக்களை நியமனம் செய்துகொள்ளலாம். அவற்றுக்கு அதிகாரம் அளிக்கவும் முடியும்.

பிரதேச சபைகள் சட்டத்தின் 12(1) பிரிவுக்கு அமைய மதியுரைச் செயற்குழு நியமனம் செய்ய அதிகாரம் உண்டு. இது ஒரு பகுதி உறுப்பினர்களையும் ஒரு பகுதி பிரதேச வாசிகளையும் கொண்டிருக்கலாம். இவற்றுக்கு அதிகாரமளிக்கவும் முடியும். சட்டத்தின் 12(2)க்கு அமைய நிதி, வீடமைப்பு, தொழில்நுட்ப சூழல் போன்ற செயற்குழுக்கள் நியமனம் செய்யப்படலாம்.

7.3 அலுவலக முகாமைத்துவம்

உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் அலுவலக முகாமைத்துவ நடவடிக்கைகள் அதற்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட மக்கள் பிரதிநிதிகளினாலும் நியமனம் செய்யப்பட்ட உத்தியோகத்தார்களினாலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் தேவைகளின் நிமித்தம் இவ்வாளணிகளின் எண்ணிக்கை வரையறுக்கப்படுகின்றது (இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004).

மக்கள் பிரதிநிதிகளைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் குறித்த உள்ளூராட்சி மன்ற வாக்காளர்களினால் தெரிவுசெய்யப்படுகின்றனர். ஏனைய உத்தியோகத்தார்கள் அரசு நியமனத்தின் மூலம் பதவியேற்கின்றனர். இதற்கென 1987ஆம் ஆண்டைய மாகாண சபைகள் சட்டத்தின் கீழ் மாகாண பொதுச் சேவை ஆணைக்குழு தாபிக்கப்பட்டுள்ளது (இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004). பொதுச் சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்களின் நியமனம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு போன்ற விடயங்களை மேற்கொள்வதற்கான அதிகாரங்கள் ஒவ்வொரு மாகாணத்தினதும் ஆளுநருக்கு உண்டு.

மாகாணங்களுக்கு உட்பட்ட உத்தியோகத்தார்களை நியமிப்பதற்கான அதிகாரம் பொதுச் சேவை ஆணைக்குழுவுக்கு உரியதாகும். அதேவேளை சிரேஷ்ட அதிகாரிகளுக்கும் இவ்வதிகாரம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. வழக்கமாக மத்திய அரசாங்கத்தின் ஊழியர்களாகவே உள்ளூராட்சி மன்ற பணியாட் தொகுதியினர் இணைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றனர் (இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004).

மாநகர சபைகளைப் பொறுத்தவரையில் மத்திய அரசாங்கத்தினால் ஊதியம் வழங்கப்படும் மாநகர ஆணையாளர் ஒருவரை மாநகர சபை கொண்டுள்ளது. இவர் மாநகர சபைகளின் பிரதான நிறைவேற்று அதிகாரியாக விளங்குகின்றார். மாநகர சபைகளின் பதவி நிலை உத்தியோகஸ்தர்களுள் மாநகர ஆணையாளர் உயர் நிலையில் விளங்குகின்றார்.

7.4 நிதி முகாமைத்துவம்

உள்ளூர் மட்டங்களில் வரிகளை சேகரித்தல், பாவனையாளர் கட்டணங்களை அறவிடல் போன்றவற்றின் ஊடாக உள்ளூர் ஆட்சி மன்றங்கள் நிதிகளைச் சேகரிக்கின்றது. உள்ளூர் மட்டத்தில் அறவிடப்படும் வரியின் அளவு மத்திய அரசாங்கத்தின் வரையறைகளுக்கு உட்பட்டதாகும் (இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004).

மேலும் நிதிகள் மாகாண, மத்திய அரசாங்கத்தினாலும் வழங்கப்படுகின்றன. நிதிசார் இடமாற்றங்களும் மத்திய அரசாங்கத்தினாலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. நிதிசார் தீர்மானம் எடுத்தல், வரிகளைப் பங்கீடு செய்தல் தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்படும் கொள்கைகள் பொதுவான வையன்று. அவை காலத்திற்குக் காலம் நிதி ஆணைக்குழுவினால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன ((இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004).

மத்திய அரசாங்கத்தினாலும் மாகாண அரசாங்கத்தினாலும் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கு வழங்கப்படும் நிதிகள் தொடர்பில் அம்மன்றங்கள் கணக்காய்வாளர் நாயகத்திற்கு பொறுப்புக்கூறுதல் வேண்டும். இது தொடர்பான சட்ட ஏற்பாடுகள் 1947ஆம் மாநகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் 218ஆம் பிரிவிலும் 1939ஆம் ஆண்டைய நகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் 181ஆம் பிரிவிலும் 1987ஆம் ஆண்டைய பிரதேச சபைகள் சட்டத்தின் 172ஆம் பிரிவிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

7.5 மக்கள் பங்கேற்புக்கான வாய்ப்புக்கள்

ஆட்சியில் மக்கள் பங்கேற்பினை அதிகரித்தல், வினைத்திறனான ஆட்சியினைக் கொண்டு நடாத்துதல், அரசாங்கச் செயற்பாடுகளில் மக்கள் கண்காணிப்பினை கூட்டுதல் போன்றன உள்ளூராட்சி மன்றங்களை அமைப்பதன் பிரதான நோக்கங்களாகும். அவ்விதமான மூன்று வழிகள் இலங்கை உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் மக்கள் பங்கேற்பிற்கு உள்ளதாக உபல் அபேரத்ன (2007) தனது உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் தொடர்பான நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்:

உள்ளூராட்சி மன்றக் கூட்டங்கள்: உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தமது செயலாற்றுகையை அடைந்துகொள்ளவும், அது பற்றிய கொள்கைகளையும் தீர்மானங்களையும் எடுக்கவும், மக்கள் பிரதிநிதிகளின் கண்காணிப்பிற்காகவும் பயனுள்ள மக்கள் கூட்டங்கள் நடாத்தப்படுவது இன்றியமையாததாகும். இதற்கென உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் தலைவர்கள் விசேஷ சபைக் கூட்டம் ஒன்றினை கூட்ட முடியும். அக்கூட்டத்தில் குறித்த பிரச்சினையினை கலந்துரையாடவும் முடியும். உள்ளூராட்சி மன்ற உறுப்பினர்கள் அவ்விதமான மக்கள் கூட்டத்தினை கூட்ட வேண்டும் என விரும்பும் பட்சத்தில் உள்ளூராட்சி மன்ற தலைவருக்கு எழுத்துமூல கோரிக்கையினை விடுத்து அத்தகைய கூட்டத்தினை நடாத்தலாம்.

கணக்காய்வு நடவடிக்கைகள்: உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் பொது மக்கள் நிதியினைக் கொண்டு செயற்படுத்தப்படும் அமைப்புக்களாகும். ஆதலால் மேற்படி நிதி பெறப்படும் முறையும் செலவினம் செய்யப்படும் முறையும் மக்களுக்கு அறிவிக்கப்படுவது இன்றியமையாததாகும். இதற்கென இரண்டு வழிகள் உள்ளன: மரபுரீதியான கணக்காய்வு, பொது மக்களின் கணக்காய்வு. முதலாவது வழி அரசு நிறுவனங்கள் தொடர்பில் கணக்காய்வாளர் நாயகம் மேற்கொள்ளும் கணக்காய்வு. இரண்டாவது உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் வருமானம் - செலவினம், வளங்கள் பற்றி குறிப்பிட்ட சபையின் எல்லைக்குள் வசிக்கும் மக்களுக்கும் மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கும் கணக்காய்வு செய்வதற்குள்ள உரிமையாகும்.

செயற்குழுக்களை அமைத்தல்: உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் செயலாற்றுகையை இலகுபடுத்தவும், குறிப்பிட்ட விடயங்கள் தொடர்பில் பரிந்துரைகளை முன்வைக்கவும், கொள்கை வகுப்பின் போது சபைக்கு வழிகாட்டுவதற்கும் செயற்குழு முறை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. மாநகர சபைச் சட்டத்திற்கு அமைய சபை உறுப்பினர்கள் மட்டுமே செயற்குழுவில் அங்கம் வகிக்க முடியும். நகர சபை, பிரதேச சபை என்பவற்றில் பிரதேசத்தின் மக்கள் பிரதிநிதிகளும் சிவில் பிரஜைகளும் உள்ளடங்கிய செயற்குழுக்களை உருவாக்கிக்கொள்ள முடியும். மாநகர

சபைகள் நிதி தொடர்பான நிரந்தர செயற்குழுவையும் வேறு இரு நிரந்தர செயற்குழுக்களையும் உருவாக்கிக்கொள்ள முடியும். இதற்கு மேலதிகமாக விசேட விடயங்களை கவனிப்பதற்கான செயற்குழுக்களையும் உருவாக்க முடியும்.

அதேவேளை, உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் மக்கள் பங்கேற்பினை அதிகரிப்பதற்கான சட்ட ஏற்பாடுகளைக் கொண்டுவருவதற்கும் அரசாங்கங்கள் முனைந்திருக்கின்றன. இது தொடர்பில் 2009ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 19ஆம் திகதி 1632/26ஆம் இலக்க வர்த்தமானி அறிவித்தல் ஒன்றும் வெளியிடப்பட்டது. இதன் பிரகாரம் ஒவ்வொரு சபையும் சமூக உள்ளீர்ப்பினையும் சிவில் சமூகத்தின் பங்கேற்பினையும் ஒத்துழைப்பினையும் மேம்படுத்த வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டதுடன் இக்கொள்கையினை ஒவ்வொரு மாகாணமும் ஏற்றுக்கொள்ளப் பணிக்கப்பட்டதுடன் இவ்வர்த்தமானி அறிவித்தலை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு மாகாண உள்ளூராட்சி அமைச்சர் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் எனவும் கூறப்பட்டது. எனினும் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளில் சமூக ஈடுபாடானது முறைமைப்படுத்தப்பட்ட ஒன்றாக இன்னும் வளர்ச்சியடையவில்லை. இருப்பினும் கடந்த சில வருடங்களாக குறிப்பிட்ட உள்ளூராட்சி சபைகள் வெளி முகவர்களின் உதவியுடன் பங்கேற்பு பாத்தீட்டினை வெற்றிகரமாக விருத்தி செய்திருக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இலங்கையில் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தமது சேவையினை பிரஜைகளுக்கு பயனுள்ள வகையில் வழங்க வேண்டும் என்பதற்காக இலத்திரனியல் அரசாங்க முறையினை அமுலாக்கம் செய்வதற்கு உள்ளூராட்சி மாகாண சபைகள் அமைச்ச முயன்றுவருகின்றது. இதன் ஒரு கட்டமாக தகவல் மற்றும் தொடர்பாடல் தொழில்நுட்ப முகவர் அமைப்பின் அனுசரணையுடன் உள்ளூராட்சி மாகாண சபைகள் அமைச்ச உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான கணனிமயப்படுத்தப்பட்ட கணக்கீட்டு முறையொன்றினை விருத்தி செய்துவருகின்றது. இது இலத்திரனியல் அரசாங்க முறையினை நிறுவுவதற்காக உலக வங்கியினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட திட்டமாகும்.

இம்முறை உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளினால் வழங்கப்படும் சேவைகளை பிரஜைகள் பெற்றுக்கொள்வதற்கு பெருமளவு உதவக்கூடியதாகும். சில மாநகர சபைகள், நகர சபைகள் மற்றும் பிரதேச சபைகள் இன்று இணைய மற்றும் மின்னஞ்சல் வசதிகளைப் பெற்றுள்ளன. எனினும் பௌதீக, மனிதவளப் பற்றாக்குறை, அரசியல் தலைமைத்துவங்களின் அக்கறையின்மை என்பவற்றின் காரணமாக இலத்திரனியல் ஆட்சி தொடர்பான திருப்திகரமான மட்டத்தினை இவ்வுள்ளூராட்சி மன்றங்கள் அடையவில்லை.

7.6 அரசாங்கத் துறைகளுக்கிடையிலான உறவுகள்

மாகாணங்களின் முதலமைச்சர்கள் வழக்கமான ஒன்றுகூடல்களை நிகழ்த்துகின்றனர். இவ்வொன்றுகூடலில் மத்திய அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதியாக உள்ளூராட்சி மற்றும் மாகாண சபைகள் அமைச்சர் பங்கேற்பார். அவ்வாறே துறைசார் அமைச்சப் பிரதிநிதிகளுக்கும் மாகாண பிரதம செயலாளர்களுக்கும் மாகாண பொதுச் சேவை ஆணைக் குழுக்களுக்குமிடையேயான சந்திப்பும் நடாத்தப்படுகின்றது. உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேசிய அமைச்சர் மாகாண ஆணையாளருடனும் உள்ளூராட்சி அரசாங்க மட்டத்தில் செயலாற்றும் ஏனைய குழுக்களுடனும் மாதாந்த இணைப்புக் குழுக் கூட்டத்தினை நடாத்துகின்றார்.

அதேவேளை, உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளுக்கு தொழில்சார் ஆதரவினையும் அனுசரணையினையும் வழங்கும் நோக்கில் 1999ஆம் ஆண்டைய 31ஆம் இலக்க சட்டத்தின் கீழ் இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம் தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தொடர்பான கொள்கை உருவாக்கம் தொடர்பில் மத்திய அமைச்சருக்கு ஆய்வுரீதியான முடிவுகளை வழங்கும் ஒன்றாகவும் இந்நிறுவனம் செயற்பட்டுவருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

7.7 மத்திய அரசாங்கத்துடனான தொடர்புகள்

இலங்கையில் உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் சுயாதீனச் செயற்பாடு அடிப்படைச் சட்டத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள போதிலும் உள்ளூராட்சி

மன்றங்களும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் இடையே பல்வேறு தொடர்புகள் நிலவுவதனை அவதானிக்கலாம்.

மத்திய அரசாங்கமே உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேசிய கொள்கைகளை வகுக்கின்றன. உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் கட்டமைப்பு செயற்பாட்டு எல்லை என்பவற்றினை அதுவே தீர்மானிக்கின்றது. உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் மேற்பார்வை மாகாண சபைகளுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டுள்ள போதிலும் நடைமுறையில் மத்திய அரசாங்கத்தின் மேற்பார்வைப் பணியினை குறைத்து மதிப்பிட முடியாது.

உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் அவற்றின் வளங்களுக்காக மத்திய அரசாங்கத்தினையே பெரிதும் நம்பியுள்ளன. உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான ஆளணி மற்றும் அவர்களுக்கான சம்பளம் போன்றவற்றிலும் மத்தியரசின் தொடர்பு உள்ளது. இது தொடர்பில் மத்தியரசின் சம்பள மற்றும் ஆளணிக் குழுவே நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்கின்றது. தேவையற்ற ஆட்சேர்ப்பினைத் தவிர்ப்பதற்கும் வளங்களை முகாமை செய்வதற்கும் இத்தகைய அரசாங்கக் கட்டுப்பாடு அவசியமானது எனக் கூறப்படுகின்றது.

உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேர்தல் மத்தியரசின் தேர்தல் ஆணையாளரினாலேயே நடாத்தப்படுகின்றது. உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான மக்கள் பிரதிநிதிகள் நியமனம் தொடர்பிலான நடவடிக்கைகளையும் தேர்தல் ஆணையாளர் மேற்கொள்கின்றார். மேலும் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் கணக்காய்வாளர் நாயகம், பொது கணக்குக் குழு என்பவற்றின் மேற்பார்வைகளுக்கு உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் உட்படுவதிலிருந்து பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்புள்ளவையாக அவை மாற்றப்பட்டுள்ளன.

உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தமக்களிக்கப்பட்ட அதிகாரத்தினைத் துஷ்பிரயோகம் செய்தது தொடர்பில் நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் சட்டங்களின் வாயிலாக மத்தியரசு அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. இதன்படி மாநகர சபைகள் சட்டத்தின் 277ஆம் பிரிவு விசாரணைகளின்

பின்னர் நகராதிபதியினை அகற்றுவதற்கான அதிகாரத்தினை அளிக்க, நகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் 184ஆம் பிரிவும் பிரதேச சபைகள் சட்டத்தின் 185ஆம் பிரிவும் அவற்றின் தலைவர்களை பதவியிலிருந்து அகற்றுவதற்கான அதிகாரத்தினை வழங்குகின்றன. மாநகர சபைகளின் தலைவர்கள் பதவியிலிருந்து அகற்றப்படும் போது சபையினை நிர்வகிப்பதற்காக உள்ளூராட்சி அமைச்சர் விசேட ஆணையாளர் ஒருவரினை நியமிக்கின்றார். மேலும் உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் கால எல்லையினை நீடித்தல் தொடர்பிலும் மத்தியரசின் உள்ளூராட்சி அமைச்சர் அதிகாரம் பெற்றுள்ளார்.

கருக்கம்

சட்டத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள சமூக, கலாசார மற்றும் நிதிசார் அதிகாரங்களை உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் கொண்டுள்ளன.

உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களுக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்ட மக்கள் பிரதிநிதிகளினூடாக சபையின் நடவடிக்கைகள் முன்னெடுக்கப் படுகின்றன.

உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் அலுவலக முகாமைத்துவ நடவடிக்கைகள் அதற்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட மக்கள் பிரதிநிதிகளினாலும் நியமனம் செய்யப்பட்ட உத்தியோகத்தார்களினாலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

உள்ளூர் மட்டங்களில் வரிகளை சேகரித்தல், பாவனையாளர் கட்டணங்களை அறவிடல் போன்றவற்றின் ஊடாக உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் நிதிகளைச் சேகரிக்கின்றன.

இலங்கை உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் மக்கள் பங்கேற்பதற்கு பல வாய்ப்புக்கள் உள்ளன.

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்கள் மத்திய அரசாங்கத் துடன் மட்டுமன்றி ஏனைய அரசாங்க நிறுவனங்களுடனும் பரஸ்பர தொடர்புடையவையாக உள்ளன.

பிரதான சொற்கள்

சபை நடவடிக்கைகள், அலுவலக முகாமைத்துவம், நிதி முகாமைத்துவம், மக்கள் பங்கேற்பு

பயிற்சி வினாக்கள்

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையின் தொழிற்பாட்டு அம்சங்களைப் பரிசீலிக்குக.

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையுடன் தொடர்புபடுத்தி பின்வருவனவற்றைப் பரிசீலிக்குக:

1. சபை நடவடிக்கைகள்
2. அலுவலக முகாமைத்துவம்
3. நிதி முகாமைத்துவம்

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பினை சுருக்கமாகப் பரிசீலிக்குக.

உசாத்துணைகள்

அமீர்தீன், வீ. (2001). பொதுத்துறை நிர்வாகம்: ஓர் அறிமுகம். கண்டி: தகவல் நலன்புரி அமைப்பு.

இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம். (2004). உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான அலுவலக நடைமுறைக் கோவை. கொழும்பு: இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம்.

புஞ்சிகேவா, எஸ்.ஜி. (2007). உள்ளூராட்சி சட்டங்கள். கொழும்பு: மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம்.

அத்தியாயம் - 08

உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களுடன் தொடர்புடைய பிரச்சினைகள்

உள்ளடக்கங்கள்

8.1 உள்ளூராட்சி நெருக்கடிகள்

79

8.2 நிறுவனம் சார்ந்ததும் நிறுவனம் சாராததுமான சவால்கள்

82

அத்தியாய சுருக்கம்

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் நீண்டகால வரலாற்றினைக் கொண்டுள்ளபோதிலும் அவை எதிர்கொள்ளும் பல்வேறு விதமான நெருக்கடிகளினால் அந்நிறுவனங்கள் வீழ்ச்சி கண்டுள்ளன. அவற்றின் மீதான மக்கள் நம்பிக்கையும் நாளுக்கு நாள் குறைவடைந்து செல்கின்றது. பெளதீக மற்றும் மனித வளங்களும் கழிவுகளை அகற்றுதல், சிறு வீதிகளைப் பராமரித்தல், சூழலைப் பாதுகாத்தல் போன்ற உள்ளூர் மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான ஆற்றல் கூட வீழ்ச்சி கண்டுள்ளது. குடிமக்களின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்குத் தகுந்த திட்டங்களையும் கொள்கைகளையும் உருவாக்குவதற்கான இயலுமை உள்ளூர் மன்றங்களிடமோ, அதன் பிரதிநிதிகளிடமோ இல்லை. இம்மன்றங்களின் தீர்மானம் எடுத்தல் செயற்பாட்டில் பிரஜைகள் எவ்வித செல்வாக்கினையும் கொண்டிருப்பதில்லை போன்ற பல குற்றச்சாட்டுக்கள் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தொடர்பாக முன்வைக்கப் பட்டுள்ளன. இந்தவகையில் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்கள் எதிர்கொள்ளும் முக்கிய நெருக்கடிகள் குறித்த அறிமுக விளக்கங்கள் இவ்வத்தியாயத்தில் தரப்பட்டுள்ளன.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்கள் சமகாலத்தில் எதிர்கொள்ளும் முக்கிய நெருக்கடிகளைத் தெளிவுபடுத்துவதே இவ்வத்தியாயத்தின் நோக்கமாகும்.

கற்றல் பெறுபேறுகள்

இவ்வத்தியாயத்தினை மாணவர்கள் திறம்படக் கற்பதன் மூலம் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் எதிர்நோக்கும் முக்கிய நெருக்கடிகளை அறிந்துகொள்வர்.

8.1 உள்ளூராட்சி நெருக்கடிகள்

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் தொடர்பான விவாதங்களும் கலந்துரையாடல்களும் நீண்டகாலமாக இடம்பெற்று வருகின்றன. இது தொடர்பில் பல்வேறு ஆணைக்குழுக்களையும் கடந்த காலத்தில் அரசாங்கம் நியமித்தது. இதன்படி இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தொடர்பில் ஆரம்ப ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட வணசிங்க ஆணைக்குழு (1987) பின்வரும் விடயங்கள் கருத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும் என சுட்டிக்காட்டியது:

உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கு பரந்தளவு சுயாட்சியினை வழங்குவதற்கான அதிகாரப் பகிர்வு.

உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் அபிவிருத்தி வகிபாகத்தினைப் பலப்படுத்துதல்

திறமையானதும் செயற்றிறனானதும் பொறுப்புடைமையுள்ளதும் வெளிப்படைத் தன்மையுள்ளதுமான நிதி வள முகாமைத்துவம்

உள்ளூர் தேவைகளுக்கு துலங்கல் செய்தல்

மனித வள முகாமைத்துவத்திற்கான புதிய முறைமை

உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேர்தல் முறையினை மறுசீரமைத்தல்

அதேவேளை, வீ.கே.நாணயக்கார - V. K. Nanayakkara (1989) தனது கட்டுரை ஒன்றில் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் பிரதான பிரச்சினைகளாக பின்வருவனவற்றை அடையாளம் கண்டுள்ளார்:

நிதிகளுக்கான அதிகரித்த கோரிக்கை

கட்சி அரசியலின் தாக்கம்

தேர்தல் மறுசீரமைப்பு

மக்கள் பங்கேற்பின்மை

உள்ளூர் அதிகார சபைகளின் அளவு

முரண்பட்ட போக்குகள்

மேலும் உபுல் அபேரத்னா (2007) தனது நூல் ஒன்றில் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுடன் தொடர்புபட்ட பின்வரும் முக்கிய குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்:

உள்ளூராட்சி மன்ற சட்டங்களில் காணப்படும் காலம் கடந்த ஒழுங்குவிதிகள்

உள்ளூராட்சியின் போது நிலவும் அரசியல் துருவமயமாதல்

வினைத்திறன், பயனுறுதி, வெளிப்படைத்தன்மை இன்மை

நிறுவனங்கள், திணைக்களங்கள், அமைச்சகங்களுக்கிடையேயான கொள்கை முரண்பாடுகள்

லெயிற்றன் - Leitan (2010) இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தொடர்பான ஆய்வொன்றில் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் எதிர்கொள்ளும் முக்கிய பிரச்சினையாக பின்வருவனவற்றினை அடையாளப்படுத்தியுள்ளார்:

அதிகாரத்தினைப் பகிர்ந்தளித்தல் தொடர்பான பிரச்சினை

தொடர்ச்சியான மத்தியமயமாக்கல் பாரம்பரியம்

நிதிப் பற்றாக்குறை

உள்ளூர் மக்கள் பங்கேற்புப் பொறிமுறைகள் தொடர்பிலான குறைபாடுகள்

பெண்கள் பங்கேற்பு குறைந்த மட்டத்தில் நிலவுதல்

உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேர்தல் முறை

அதேவேளை, சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கத்தினால் (2011) வெளியிடப்பட்ட கொள்கை அறிக்கையொன்றில் உள்ளூராட்சி தொடர்பான பின்வரும் குறைபாடுகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன:

உள்ளூராட்சி விவகாரங்களில் மத்தியரசின் தலையீடு நிலவுதல்

வளங்களுக்காக மத்தியரசில் தங்கியிருத்தல்

இயங்குநிலைத் தன்மையின்மை

மக்கள் பங்கேற்பு இன்மை

உள்ளூர் அதிகார வர்க்கத்தின் செயற்பாடுகள்

அரசியல் மற்றும் சமூக வெளியேற்றம்

பொறுப்புடைமையின்மை

செயற்பாட்டுத் தன்மையின்மை

சில அறிக்கைகள் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தொடர்பில் கருத்திற்கொள்ளப்பட வேண்டிய அம்சங்களாக பின்வருவனற்றை அடையாளப்படுத்தியுள்ளன:

ஏனைய செயற்பாட்டாளர்களுடனான கூட்டுறவு இன்மை

சட்ட மற்றும் நிர்வாகத் தடைகள்

நிதித் தேவைகளுக்காக மத்தியரசினை நம்பியிருத்தல்

ஆற்றல்சார் நெருக்கடி

மேற்குறிப்பிட்டவாறான பல்வேறு நெருக்கடிகளை வெளிப்படுத்துவதாக இலங்கையின் உள்ளுராட்சி மன்றங்கள் செயற்படுவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

8.2 நிறுவனம் சார்ந்ததும் நிறுவனம் சாராததுமான சவால்கள்
இலங்கையின் உள்ளுராட்சி மன்றங்கள் எதிர்கொள்கின்ற நிறுவனம்சார் மற்றும் நிறுவனம்சாரா சவால்களாக பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிட முடியும்.

8.2.1 நிறுவனம்சார் சவால்கள்

அரசியலமைப்பு ஆதரவின்மை: இலங்கையின் உள்ளுராட்சி மன்றங்கள் அரசியலமைப்பின் ஊடாகவன்றி பாராளுமன்றச் சட்டத்தின் வாயிலாக அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்ட தாபனங்களாகும். பாராளுமன்றம் சட்டத்தின் வாயிலாக வழங்கிய அதிகாரத்தினையே அவை நடைமுறைப்படுத்துகின்றன. உள்ளூர் பிரதேசங்களில் சுயாதீனமாகச் செயற்படுவதற்கான அவற்றின் தன்னாட்சி உரிமை சட்டத்தினூடாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. சட்ட வரம்புகளுக்கு உட்பட்டு நியதிச் சட்டங்களை ஆக்கும் உரிமையினை அவை பெற்றுள்ள போதிலும் பிற விடயங்களில் அவற்றின் அதிகாரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டவையாகும். இம்மன்றங்களுக்கான சட்டமுறைத் தன்மையினை வழங்கும் பாராளுமன்ற சட்டங்கள் காலம்கடந்த சட்டங்களாக இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. உள்ளுராட்சி மன்றங்களுடன் தொடர்புடைய அரசியலமைப்பு விதிகளுள் ஒன்றாகப் பார்க்கப்படத்தக்கது அரசியலமைப்பில் கொண்டுவரப்பட்ட 13ஆம் திருத்தமாகும். எனினும் இத்திருத்தம் உள்ளுராட்சி தொடர்பான முழுமையான அரசியலமைப்பு விளக்கங்களை வழங்கவில்லை. மாற்றமாக மாகாண சபைகள் பிரயோகிக்கத்தக்க அதிகாரங்களுள் ஒன்றாக உள்ளுராட்சி மன்றங்களின் மேற்பார்வை அதிகாரம் உள்ளது.

மத்தியரசின் கட்டுப்பாடுகள்: இலங்கையின் ஆட்சிக் கட்டமைப்பில் மூன்றாவது படிநிலையினைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் அமைப்புக்களாகவே உள்ளுராட்சி மன்றங்கள் விளங்குகின்றன. இவற்றின்

மீது மத்தியரசின் அமைச்சர்கள், நிறுவனங்கள், முகவர்கள் மற்றும் தனியாட்கள் போன்றோர் கணிசமான செல்வாக்கினைப் பிரயோகிக்கின்றனர். உள்ளூர் மட்டத்தில் காணப்படுகின்ற இத்தகைய செல்வாக்குகள் இம்மன்றங்களின் ஜனநாயக ரீதியான செயற்பாட்டுக்கு தடையாக உள்ளன. மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் மாகாண சபைகளுக்கு கீழ் நிலையில் உள்ள அமைப்புக்களாக மாற்றப்பட்டுள்ளன. அதேவேளை, உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் செயற்பாட்டு எல்லையில் மத்தியரசின் பல முகவர்கள் செயற்படுகின்றன. மாவட்ட செயலகம், பிரதேச செயலகம், அரசாங்க அமைச்சர்களினதும் திணைக்களங்களினதும் பல்வேறு உள்ளூர் அலுவலகங்கள் போன்றன அவற்றுள் சில. இம் முவர்களுக்கு அரசாங்கத்தின் நிர்வாக அதிகாரங்கள் பரவலாக் கப்பட்டுள்ளன. இவ்விரு அதிகார நிலையில் உள்ள முகவர்களின் செயற்பாடு உள்ளூர் மட்டத்தில் தெரிவு செய்யப்பட்ட மன்றங்களுக்கும் பணியக நிறுவனங்களுக்குமிடையே பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

நிதிப்பற்றாக்குறை: இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் பல வழிகளில் தமக்கான நிதிகளைத் திரட்டுகின்ற போதிலும் பெருமளவு நிதிகளை மத்தியரசிடமே எதிர்பார்த்து நிற்கின்றன. ஊழியர்களுக்கான சம்பளம், மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கான கொடுப்பனவு, அபிவிருத்தி திட்டங்களுக்கான நிதிகள் என பலதரப்பட்ட நிதித்தொகையினை மத்தியரசு வழங்குகின்றது. உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான சட்ட ஏற்பாடுகளின் ஊடாக நிதிகளைத் திரட்டுவதற்கு உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் அதிகாரம் பெற்றுள்ள போதிலும் நிதி மூலங்கள் குறைவாக இருக்கின்ற போது திரட்டுகின்ற நிதியின் அளவு குறைவடைகின்றது. ஆனால் உள்ளூர் நிர்வாகத்தினையும் பிரதேச அபிவிருத்திகளையும் முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு பெருமளவு நிதி தேவைப்படுகின்றது. இதனால் இம்மன்றங்கள் மத்திய, மாகாண அரசாங்கங்களின் தயவினை நாடுகின்றன.

மக்கள் பங்கேற்பின்மை: இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் மக்கள் பங்கேற்பினைத் தூண்டுவதற்கான செயற்பாடுகளும் அதற்காகக் கடைப்பிடிக்கப்படும் பொறிமுறைகளும் போதுமானவையன்று. உள்ளூர்

மன்றுகளில் பல்வேறு குழுக்கள் மூலம் தீர்மானம் எடுத்தல் செயன்முறையில் மக்கள் பங்கேற்பினை உறுதிசெய்ய முயற்சிக்கப்படுகின்ற போதிலும் அவற்றில் கூட வரையறுக்கப்பட்ட அளவிலேயே மக்கள் பங்கேற்பினைக் கொண்டிருக்கின்றனர். அதேவேளை, மக்கள் பங்கேற்புத் தொடர்பான அரசியல் கலாசாரம் உள்ளூர் பிரதேசங்களில் விருத்தி செய்யப்படாத ஒரு நிலையும் உண்டு. இதனால் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் மக்களால் அன்றி அரசியல் கட்சிகளினாலும் மத்திய அரசாங்கத்தினாலும் முழுமையாகக் கட்டுப்படுத்தப்படும் நிறுவனங்களாக மாறியுள்ளன.

பொறுப்புடைமையின்மை: நிர்வாகப் பொறுப்புடைமையினை நிறைவேற்றுகின்ற பொறிமுறை இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் நன்கு விருத்தியடையவில்லை. மக்கள் பங்குபற்றுதலுக்கான வாய்ப்பு குறைந்த மட்டத்தில் நிலவுவதனால் மக்களுக்குப் பொறுப்புச் சொல்வதிலிருந்து பிரதிநிதிகளும் அதிகாரிகளும் விலகிச் செயற்பட முடிகின்றது. இந்நிலை தொடர்கின்றமை உள்ளூர் மட்டங்களில் ஊழல் மோசடிகளுக்கு வழிவிட்டுள்ளதுடன் உள்ளூர் அரசாங்கங்களின் செயற்றிறன் குன்றுவதற்கும் காரணமாக அமைந்துள்ளது. வழக்கமாக உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் மீது மத்திய அரசாங்கமும் அதன் முகவர்களும் தலையீட்டினைச் செலுத்தி வருவதனால் பொறுப்புடைமை என்ற அம்சம் மத்திய அரசாங்கத்தினைச் சார்ந்தவர்களை நோக்கியதாக திருப்பப்படுவதும் உண்டு. உள்ளூர் பிரதிநிதிகளும் அதிகாரிகளும் மக்களுக்கு அன்றி, மத்திய அரசாங்கத்திற்கு மட்டும் பொறுப்புச் சொல்லும் நபர்களாக மாற்றப்பட்டுள்ளனர். இவ்விடயம் உள்ளூர் மக்களின் தேவையறிந்து செயற்படுவதற்கான உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் செயற்றிறனை பலமிழக்கச் செய்துள்ளது.

செயற்பாட்டுத் தன்மை: மக்கள் தமது குறைகளை எடுத்துக்கூறி, அவற்றுக்கான தீர்வுகளை எளிதில் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க வாய்ப்புக்களை உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் கொண்டிருக்க வேண்டும். எனினும் அரசியல் மற்றும் நிறுவனரீதியான காரணங்களுக்காக இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் மக்களின் இலகுவான செயற்பாட்டு நகர்வின் மீது பல

நடைமுறைத் தடைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளன. பெரும்பாலான பிரஜைகள் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தமது நாளாந்த பிரச்சினைகளை, தேவைகளைக் கண்டறிந்து செயற்பட முடியாதவை எனக்கருதுகின்றனர். இவற்றோடு ஊடாட்டம் புரிவது பயனளிக்கத்தக்கதல்ல என்ற அபிப்பிராயமும் மக்கள் மத்தியில் பரவலாக நிலவுகின்றது. பெண்களும், ஓரங்கட்டப்பட்ட சமூக வகுப்புக்களும் உள்ளூராட்சி மன்றங்களைப் பயனுடைய நிறுவனங்களாகப் பார்ப்பதில்லை. தோல்வியடைந்த கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளும் வாக்காளர்களும் சபையிலிருந்து தூர விலகிச் செயற்படுகின்றனர். இப் பிரச்சினைகள் உள்ளூராட்சி மன்றங்களை மக்களின் அரசாங்கம் என்ற நிலையிலிருந்து தூரத்தில் வைக்கின்றது.

திறன்சார் பிரச்சினை: இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் எதிர்நோக்கும் நெருக்கடிகளுள் அவதானிக்கத்தக்க மற்றுமொரு பிரச்சினை அவற்றின் திறன் சார்ந்ததாகும். இவ்விடயம் இரு வடிவங்களில் பார்க்கப்படத்தக்கது. அவை பௌதீக வள ரீதியான திறன், மனித வள ரீதியான திறன் என்பனவாகும். பௌதீக வளத்தினைப் பொறுத்தவரையில் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்குரிய பொதுவான பிரச்சினையாக அது விளங்குகின்றது. வரையறுக்கப்பட்ட வளங்களைக் கொண்டு அவை செயற்பட வேண்டியுள்ளன. மனித வளத்தினைப் பொறுத்தவரையில் அவற்றில் பற்றாக்குறை நிலவுவதுடன் பணிக்கமர்த்தப்பட்டுள்ள ஊழியர்களும் அதிகாரிகளும் உள்ளூர் நிர்வாகத்திற்குத் தேவையான செயற்பாட்டுத் திறன்கள் அற்றவர்களாகவே உள்ளனர். ஊழியர்களுக்கான நிர்வாகப் பயிற்சிகள் சில வழங்கப்பட்டுள்ள போதிலும் திறமையான மனித வளத்தினை ஏற்படுத்துவதில் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தோல்வி கண்டிருக்கின்றன. இதனால் உரிய சேவைகள் மக்களைச் சென்றடைவதில்லை.

தேவையற்ற அரசியல் தலையீடுகள்: அதிகரித்த அரசியல் தலையீட்டினால் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்கின்றன. உள்ளூர் அரசாங்கங்கள் தேசிய, பிராந்திய அரசியல் போட்டிகளின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்படுவதனால்

தேசியக் கட்சிகளினதும் அரசியல்வாதிகளினதும் தலையீடுகள் சபையின் செயற்பாட்டில் கணிசமான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றன. குறிப்பாக ஆட்சேர்ப்பு விடயத்திலும் அரசியல் தலையீடுகள் அதிகமாக இடம்பெறுகின்றன. முன்னர் குறிப்பிட்டது போன்று உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தமது பெருமளவு நிதிகளுக்கு மத்தியரசினை எதிர்பார்த்து நிற்க வேண்டியிருப்பதனால் அரசியல் தலையீடுகள் இடம்பெறுவது தவிர்க்க முடியாததாக மாறிவிடுகின்றது. மறுபுறம் உள்ளூர் அரசியல் உயர் குழாமினரின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டதாக உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் செயற்படுகின்றன.

8.2.2 நிறுவனம்சாரா சவால்கள்

சிக்கலான சமூக அமைப்பு: இலங்கையின் சமூக அமைப்பு பன்மைத் தன்மையுடையதாகும். இன, மத, மொழி, சாதி அடிப்படையில் சமூகக் குழுக்கள் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய பல்வகைமையினைக் கொண்ட சமூக அமைப்பினை நிர்வகிக்கத்தக்க பன்மை அடிப்படையிலான நிர்வாக மாதிரியினை இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் கொண்டிருப்பதில்லை. சபைகளின் தீர்மானம் எடுத்தல், அபிவிருத்தி திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துதல் என்பவற்றின் போது எதிர்கொள்கின்ற முக்கிய நெருக்கடி சமூகப் பல்வகைமையினை எப்படி பிரதிபலிப்பது என்பதேயாகும். சபைகளினால் எடுக்கப்படுகின்ற ஒரு தீர்மானம் அல்லது நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்ற ஒரு அபிவிருத்தி வேலைத் திட்டம் ஒரு சமூகத்தினை நோக்கியதாக அமைகின்றபோது ஏனைய சமூகங்கள் அதுவிடயத்தில் அதிருப்தியுறுகின்றன. பிரதிநிதிகளும் சமூக ரீதியான அரசியல் பின்னணியினைக் கொண்டிருப்பதனால் குறித்த சமூகங்களை இலக்குவைத்து தமது அபிவிருத்தி வேலைத் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதனை அவதானிக்கலாம்.

மக்களின் உளப்பாங்கு: ஜனநாயகத்தின் வெற்றிக்கு மக்களின் நேர்நிலையான உளப்பாங்கு இன்றியமையாததாகும். எனினும் உள்ளூர் மட்டங்களில் உள்ள மக்களின் அரசியல் உளப்பாங்கு சாதகமான ஒன்றாக இல்லை. மக்கள் தமது அடிப்படைப் பாதுகாப்பு மற்றும் உள்ளூர் அரசியலில்

நம்பிக்கையற்று உள்ளனர். சபைகளின் செயற்றிறனின்மை, அரசியல் சகாயமுறை, அரசியல் முறைமையில் உள்ள ஊழல் என்பன மக்களின் எதிர்மறையான உள்பாங்கினை வடிவமைப்பதில் பங்காற்றியுள்ளன. உள்ளூர் பிரதிநிதிகள், சபை ஊழியர்கள், அதிகாரிகள் என்போர் தொடர்பாகக் காணப்படும் மக்களின் எதிர்மறையான உள்பாங்கும் உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் வெற்றிகரமான செயற்பாடுகளுக்கு தடையாக அமைவதுடன் சபை நேர்மையான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டால் கூட அதுவிடயத்தில் மக்களின் எதிர்ப்புக்கள் உருவாகின்ற நிலை உள்ளது. ஒரு சமூகம் மற்றைய சமூகத்தினை அங்கீகரிப்பதில் உள்ள மக்களின் உள்பாங்கு மேலும் வளர வேண்டியுள்ளது.

முதிர்ச்சியற்ற அரசியல் கலாசாரம்: இலங்கையின் உள்ளூர் மட்டங்களில் நிலவும் அரசியல் கலாசாரத்தினை நோக்குகின்ற போது, அதன் முதிர்ச்சியற்ற தன்மையினை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியும். பிரதிநிதிகளும் ஊழியர்களும் தமது பொறுப்புக்களை அறிந்து செயற்படுவதற்குப் பதிலாக எதிர்ப்பு அரசியல் ஒன்றினை நடைமுறைப்படுத்தி வருகின்ற போக்கினை அவதானிக்கலாம். சபைகளில் ஆளும் - எதிர்க்கட்சிப் பிரதிநிதிகள் இத்தகைய எதிர்ப்பு அரசியலை பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் பிரதான இரு பகுதியினராக உள்ளனர். இது மக்கள் மத்தியிலும் பாதிப்பினைச் செலுத்துகின்றது. உள்ளூர் மட்டத்தில் நிலவுகின்ற இவ் எதிர்ப்பு அரசியல் உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்வதற்காக நடத்தப்படும் தேர்தலிலிருந்து ஆரம்பிக்கின்றது. உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் பெரும்பாலான பிரதிநிதிகள் ஊழல் மிக்கவர்களாக உள்ளனர் என்ற குற்றச்சாட்டும் பரவலாக முன்வைக்கப்படுகின்றது. பணத்தினைப் பெறுவதற்கே பிரதிநிதிகள் அபிவிருத்தி வேலைத் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துகின்றனர். உள்ளூர் பிரதிநிதித்துவத்தினைப் பெற்றுக்கொள்வது அவர்களது குடும்பத்தினதும் அவர்களதும் நல்வாழ்வினை உறுதிசெய்யும் என்ற கலாசாரம் வளர்ந்துள்ளது. உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் ஊடாக அரசியலுக்கு உள்ளீர்க்கப்படும் ஒரு பகுதியினர் இளைய தலைமுறையினராக

இருப்பதனால் அவர்களும் ஊழல் நிறைந்த இவ்வரசியல் கலாசாரத்திற்கு பழக்கப்படுகின்ற அபாயம் நிலவுகின்றது.

வாக்காளர் பிரதிநிதிகள் தொடர்பு: பெரும்பாலான மக்கள் உள்ளூராட்சி மன்றங்களை உதாசீனம் செய்கின்ற நிலையே காணப்படுகின்றது. தேர்தலுக்குப் பின்னர் பெரும்பாலான பிரதிநிதிகள் மக்களுடன் நெருக்கமான தொடர்பினைப் பேணுவதில்லை. தேர்தலை வெற்றி கொண்டதன் பின்னர் தமக்கு அதிகாரத்தினை வழங்கிய பிரஜைகளின் நல்வாழ்வில் அன்றி பிரதிநிதிகள் தமது நலன்களின் மீதே அதிக சிரத்தை கொள்கின்றனர். அவ்வாறே, தேர்தலில் தோல்வியடைந்தவர்களும் தேர்தலுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் வாக்காளர்களுடன் சிறந்த தொடர்பாடலை விருத்தி செய்வதில்லை. தேர்தல் காலங்களில் மட்டும் வாக்குகளைக் கருத்திற்கொண்டு பிரதிநிதிகளுடன் வேட்பாளர்கள் தொடர்பினைப் பேணுகின்ற நிலை காணப்படுகின்றது. குறிப்பிட்ட சில பிரதிநிதிகள் பிரஜைகளுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதற்கான தூண்டுதலைக் கொண்டிருக்கின்ற போதிலும் அத்தொடர்புகளும் எதிர்கால அரசியல் நலன்கருதியதாக இருப்பதனை அவதானிக்கலாம்.

சிவில் சமூக செயற்பாடுகள்: வெற்றிகரமான ஜனநாயகத்தின் இருப்பிற்கு சுதந்திரமானதும் பலம்வாய்ந்ததுமான சிவில் சமூக செயற்பாடு இன்றியமையாததாகும். பலம்வாய்ந்த சிவில் சமூகம் ஜனநாயகத்தின் காவலனாகச் செயற்படும் என்பதுடன் மக்களை சமூகமயப்படுத்துவதிலும் முக்கிய பங்காற்றுகின்றது. இதனால் உள்ளூர் மட்டங்களில் ஜனநாயகத்தினை உறுதி செய்வதற்கு சிவில் சமூகத்தின் சுதந்திரமான செயற்பாடு வரவேற்கப்படுகின்றது. எனினும் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் ஜனநாயகத்தினை சீரமைப்படுத்தத்தக்க சிவில் சமூகத்தின் இருப்பினைக் கண்டுகொள்வது கடினமானதாகும். உள்ளூர் பிரதேசங்களில் சிவில் சமூக அமைப்புக்கள் பலவற்றின் செயற்பாட்டினை அவதானிக்க முடிகின்ற போதிலும் அவற்றுள் அதிகமானவை பொருளாதார, சமூக விவகாரங்களுடன் தொடர்புபட்டவையாகும். அவற்றின் செயற்பாடுகள் உள்ளூராட்சியில் குறிப்பிடத்தக்க செல்வாக்கினைக் கொண்டதாக இல்லை.

நகரமயமாக்கம்: அண்மைக்காலமாக உள்ளூர் மட்டங்களில் அவதானிக்கத்தக்க மற்றுமொரு முக்கிய பிரச்சினை துரிதமடையும் சனத்தொகை வளர்ச்சியும் அதன் வழியமைந்த நகரமயமாக்கமும் ஆகும். இந் நகரமயமாக்கம் சூழல் மாசடைதல், குடியிருப்புப் பிரச்சினை, வறுமை, குடிநீர் பற்றாக்குறை, மின்சார வசதிகளின்மை, போக்குவரத்து நெருக்கடி மற்றும் சுகாதாரம் உள்ளிட்ட பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு வழிவிட்டுள்ளது. இப்பிரச்சினைகளை முறையாக முகாமை செய்வதில் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தோல்வி கண்டுள்ளன. வரையறுக்கப்பட்ட வளங்களைக் கொண்டு உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் செயற்படுவதனால் அவற்றினால் மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை முழுமையாகப் பூர்த்தி செய்ய முடியாதுள்ளது. அதேவேளை, உள்ளூர் பிரதேசங்களுடன் தொடர்புடைய அனைத்து அதிகாரங்களையும் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் கொண்டிருப்பதில்லை. பெரும்பாலான விடயங்களில் மத்தியரசே அதிகாரமிக்கதாக உள்ளது. இதனால் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தமக்களிக்கப்பட்டுள்ள அதிகார வரம்புகளுக்குள் நின்று செயற்படுகின்ற போது அதிகரித்துவரும் நகரமயமாக்கத்திற்கு முழுமையாக ஈடுகொடுக்க முடிவதில்லை.

தனியார் துறையினரின் பங்கேற்பின்மை: உள்ளூர் மட்டத்தில் ஜனநாயகத்தினை உறுதிசெய்து நல்லாட்சியினைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு தனியார் துறையினரின் பங்களிப்பு முக்கியமானதாகும். ஆட்சிச் செயன்முறையில் தனியார் துறையினரின் பங்குபற்றுதல் அதிகளவு வேண்டப்படுகின்ற போதிலும் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் நிர்வாக விடயத்தில் தனியார் துறையினருக்கும் ஆட்சித் தாபனங்களுக்குமிடையே நீண்ட இடைவெளி காணப்படுகின்றது. உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் செல்வாக்குமிக்க தனியார் துறையினரின் செயற்பாடு உள்ள போதிலும் நிர்வாக மற்றும் அபிவிருத்தி சார்ந்த விடயங்களில் அவர்களது பங்களிப்பு குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடியளவிற்கு இடம்பெறவில்லை. வரி வசூலித்தல் தவிர்ந்த இதர விடயங்களில் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கும் தனியார் துறையினருக்குமிடையே தொடர்புகள் கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டிய தேவை உள்ளது.

சுருக்கம்

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் பாராளுமன்றச் சட்டத்தினூடாக அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்ட நிறுவனங்களாகும். அவற்றுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் போதுமானவை அல்ல என்ற பரவலான குற்றச்சாட்டுக்கள் உள்ளன. அதிகாரம் மற்றும் நிதி ரீதியான சவால்களுக்கு உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் முகம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது.

பிரதான சொற்கள்

நிறுவனம்சார் நெருக்கடிகள், நிறுவனம்சாரா நெருக்கடிகள்

பயிற்சி வினாக்கள்

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்கள் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகளில் கவனம்செலுத்தி, அவற்றின் வினைத்திறன்மிகு செயற்பாட்டினை ஆராய்க.

உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்கள் எதிர்கொள்ளும் நிறுவனம்சார் மற்றும் நிறுவனம்சாரா சவால்களை அடையாளங் கண்டு விளக்குக.

உசாத்துணைகள்

Nanayakara, V.K. (1989). Local government. In: V.T. Navaratna, (Ed.) *Public administration in Sri Lanka: A symposium*. Colombo: Sri Lanka Institute of Development Administration.

Leitan, G.R.T. (2010). *Overview of decentralization and local governance in Sri Lanka*. Colombo: Swiss Agency for Development Cooperation (SDC).

Social Scientist Association. (2011). *Policy brief on democracy and governance, reforming local government: Ideas for better and more democratic local government*. Colombo: Social Scientist Association.

அபேரத்ன, உ. (2007). *உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள்*. கொழும்பு: மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம்.